

הי' תהא שנת פלאות אראנו

קבוצה

לקוט שיחות, אגרות, מענות וסיפורים אודות "שנה תמימה"
במחיצת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,
ומעלת -770 בית משיח, והשפעתו בעולם

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

שנת
פלאות
אראנו

קבוּצָה

פתח דבר

מעולם לא פסקה ישיבה מליובאוויטש. לא פסקה, ואף קיימה "מעלין בקודש". אם היו אלו "חדרים", "יושבים" או אחרים, ועד לייסוד ישיבת תומכי תמימים בליובאוויטש בשנת תרנ"ו, דרך עשרה הגלויות בהם גלתה ליובאוויטש, וסיומה בירידת ישיבת תומכי תמימים המרכזית ל"חצי כדור התחתון", וקביעתה ב"בית רבינו שבבל", "בית משיח", 770.

דור דור וחיידושיו, ובדור השביעי נתחדשה שנת ה"קבוצה", שעיקרה: כל בחור ילמד מעגל של שנה שלימה בליובאוויטש שבליובאוויטש. כאן יהיה ביתם הגשמי והרוחני במשך שנה מליאה ותמימה, שלאחריה יוכלו לומר רק על מקום אחד: "ושבתי בשלום אל בית אבי". לקראת הקבוצה נוסעים התמימים ל-770, מכאן ואילך ישובו ויחזרו לשם.

גם היום, כשנמצאים אנו במצב שבו לא זוכים לראות את כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א בעיני בשר הגשמיות, יודעים אנו, ומאמינים שהרבי חי וקיים ונמצא איתנו ב-770! ולכן, גם היום, כשתמימים באים ל-770 מתוך אמונה שלימה שהרבי חי וקיים, נמצא כאן ומשפיע את כל ההשפעות כמקודם ואף יותר מכך, הרי גם כשהם מסיימים את השנה ונוסעים לארץ הקודש, הם חשים שיוצאים מכאן עם שליחות מהרבי מלך המשיח להכין את העולם לקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!

...

ה"קבוצה" עברה גלגולים ושינויים רבים עד שהגיעה למתכונתה כיום. אף דברי הימים ההם בבחינת "קווצותיו תלתלים" - תילי תילים של שיחות, הוראות, אגרות, עובדות וסיפורים, וככאלה הינם זכאים למקום של כבוד.

בקובץ זה, ליקוט משיחותיו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בנושא ה"קבוצה" - "תלמידי ארץ ישראל שבאו ללמוד בחו"ל", כאשר רובן ככולן של השיחות, תובע הרבי לימוד התורה בהתמדה ושקידה, כפסק דין הרמב"ם הידוע.

וכן במעלת השהות ב-770, בית משיח, והשפעתו בעולם.

...

תקוותינו ותביעתינו שנזכה לשהות בשנת ה'תשפ"א - "שנה תמימה" ב-770 שבירושלים הבנויה, ושם נראה את מלכנו, "מלך ביופיו תחזינה עיניך", "מראה באצבעו ואומר זה", "הנה זה (המלך המשיח) בא", ו"הנה אלקינו זה גו' זה הוי' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו", שמחת הגאולה האמיתית והשלימה בגלוי ובפועל ממש, שאז מברכים עליה: "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד

תלמידי התמימים דשיעור ג'
ישיבת חסידי חב"ד ליובאוויטש - צפת עיה"ק
תמוז ה'תש"פ (הי' תהא שנת פלאות) - ימות המשיח
שבעים שנה לנשיאות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ומאה ושמונה עשרה להולדתו

מעין הקדמה

זו לשונו של כ"ק אדמו"ר האמצעי בהקדמתו ל"שער האמונה":

"ויובן זה על דרך משל הידוע, באב שיש לו בן קטן, יקר וחביב לו ביותר, ורוצה לנסותו בב' דברים: בחכמתו ודעתו, ובטוב לבבו הנאמן, אם הוא מקושר באהבה אמיתית לאביו במסירות נפש ממש. ובמה מנסהו- אם האב תמיד עמו בקירוב, ובכל דברי חפץ נותן לו, אין זה חידוש בהמצא לב הבן נאמן בכל לאביו. אך הנה האב מסתתר ומתרחק מבנו במקום מוצנע ונעלם ביותר, כדי שיצר לבנו ויחפשנו היטב, ואז יראה האב תכלית נקודת לבבו אליו.

והנה מיד שנעלם האב מן הבן, יצר לבן זה מאוד, וירוץ בכל כחו לחפש אותו, ובוה נראה תוך לב הבן, בחפשו היטב אחר האב. והנה אחר שיחפש הבן בכל דרכים ומסילות שיודע הבן שהן דרכים ומסילות שהולך בהן אביו בכל יום ולא ימצאנו, ודאי יצר לו, ויבכה תמיד על אשר ניטל ממנו אביו מאור עיניו וחיי ראשו, ותמיד במסתרים תבכה נפשו, בלתי תתנחם, עד שאומר נואש בנפשו שלא יראה עוד פני אביו לעולם. ובהמשך הזמן שכבר נתייאש בדבר זה, תתקורר המרירות בלבו, וישכח מלבו מעט מעט, עד שיתרשל לחפש את אביו לגמרי, ופוסק מלבכות עוד, שנמצא נפסק חבל התקשרות הבן לאביו לגמרי.

וכל זה בא מב' דברים:

הא' מיעוט דעת התינוק, שדעתו קצרה, ולא יבין ויכיר איך שאביו מנסהו בזה, ואין ההסתר שהסתיר עצמו אמיתית מצד העצם, והרחקה זו שנתרחק אינה אמת, שעתידיה לבוא לקירוב, כי לא נתרחק האב באמת מצד שנאה, רק שחפץ לנסותו לדעת את אשר בלבבו כו'.

והב', שביאוש זה, שהבן מתיאש בנפשו, הנה נראה בזה מיעוט אהבת והתקשרות הבן, שאינה נאמנה כל כך לאביו, שאם היתה התקשרותו חזקה, לא היה נופל ביאוש כלל, כי לב הבן הנאמן יתחזק בכל כחו לחפש אחר אביו, וגם בהיותו מוסתר ונעלם מעיניו לא יפול ביאוש כלל, כי יודע בלבו היטב שאמונתו והתקשרותו חזק, וכך כמים הפנים אל פנים כו', ודאי לב אביו אליו,

ולא הסתיר את עצמו רק לנסותו לבד. וזהו בן חכם ונאמן בכל לבו, שמשכיל על דבר ההסתר שאינו אמיתי. וגם יחפשנו תמיד בכל דרכי האב, וגם אם לא ימצאנו לא יבכה כלל לומר נואש בנפשו. אדרבה, תמיד יבקשנו בכל לבו, ויחפשנו בכל דרכי נתיבות האב, לילך בעקבות אביו, במסילות שדרך בהן רגלי האב, בכל מקומות שהי'

רגיל להמצא שמה. וגם אם אינו מוצא לאביו בדרכים שלו, ישמח בנפשו, ומובטח שבדרכי האב הולך, שם ודאי ימצאנו.

. והנה כאשר האב רואה עוצם השתדלות הברך לחפש אותו בדרכיו, לראותו גם מאחוריו, ואינו מתייאש כלל, הרי רואה גדול התקשרותו הנאמנה, לרוץ אחריו גם בחושך ואפלה, וגם שאינו רואה לאביו בדרכים הללו, ילך וירוך בכל כחו עז, וגם שלא יראה פניו.

אזי מתעורר בלב האב אהבה רבה בכפלי כפלים מכמו שהי' לו בתחילה לבנו, כי לא יוכל האב להתאפק, ומתגלה אליו ממקום המוצנע שהסתיר את עצמו, ומראה לו הארת פנים מפנימית הלב ותוך תוכו, באהבה רבה שלא יכילנו הכלי, עד שישקנו מנשיקות פיהו לבנו בנשיקין כפולים: כמו האב שמשמעו בכו יקירו, שנושקו כפלים, כי לא יספיק בלבו נשיקה אחת עד שישקנו עוד הפעם מרוב אהבתו אליו בחיבה יתירה. . כי הרי הוכפלה אור האהבה רבה בכפלי כפלים מכמו שהיה תחלה. . ודוקא מצד ההעלם והריחוק שבזה, נאמנה האהבה של הברך ביותר, להיותה באה מן הריחוק בתוספות עזו מכמו שהיא בקרוב. וכך הוא מן האב אל הברך, שמן הריחוק שנתרחק מבנו יתוסף אהבתו אליו בכפלים, בהמצאו לברך באור הארת פניו כאשר נמצא לב הברך נאמן בנסיון..”

מתוך ההקדמה ל"שער האמונה"

שער ראשון

קבוצה

לקוט שיחות, אגרות, מענות וסיפורים
מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
אודות "התלמידים מארץ ישראל
שבאו ללמוד בחו"ל"

❁ חוות-דעת ההנהלה

במענה למכתבו בו כותב אודות "להיות" כאן, וכנראה כוונתו ללמוד איזה זמן בישיבת תות"ל אשר כאן.

ומובן אשר לכל לראש, עליו לבקש מהנהלת הישיבת תו"ת בה לומד, שיכתבו להמזכירות בפרטיות אודות מעמדו ומצבו בלימוד תורת הנגלה וחסידות בקיום המצוות ובעבודת התפלה, ודעתם בהנוגע לתועלת היותו משך זמן כאן, ובהתקבל ידיעות האמורות ידונו בהאמור.

בכל אופן התקווה חזקה על יסוד רצונו האמור, אשר לומד בהתמדה ושקידה נגלה וחסידות ומקיים בהידור המצוות.

(וי כסלו ה'תשכ"א. אג"ק ח"כ עמ' נו)

❁ "אם לוקח הוא על עצמו הנהגה כזו - אזי נכון הדבר שיבוא ללמוד לכאן"

במענה על מכתבו מכ"ב תמוז, בו כותב שמכמה טעמים רצונו לבוא ללמוד בישיבת תומכי תמימים בברוקלין, וכן הוא גם חו"ד המנהל רוחני דישיבתם הרה"ח הו"ח אי"א נו"מ וכו' מוה"ר שלמה חיים קעסעלמאן:

בטח יודע הפסק דין אשר מארץ ישראל מותר לצאת רק בשביל תלמוד תורה (ולישא אשה) ובמילא צ"ל לימוד התורה כדבעי למהוי, ואם לוקח הוא על עצמו הנהגה כזו, אזי נכון הדבר שיבוא ללמוד לכאן, ועליו להתדבר מראש אם בעצמו או ע"י הנהלת הישיבה שלומד בה, עם הנהלת הישיבה בכאן בענין הניירות הדרושות כו', ויה"ר שהשי"ת יתן לו הצלחה בלימודו ביר"ש ויהיה חסיד יר"ש ולמדן.

(כ"ה מני"א ה'תשי"א. אג"ק ח"ד עמ' תכח)

❁ הטבה ניכרת בהנהגתו - הוכחה שכדאית נסיעתו

... במ"ש אודות בנו שי', - הנה כל משך הזמן משתמט מלהזכיר העיקר, והוא אשר סו"ס הסכמתי לנסיעתו לכאן, היה זה בתנאי מפורש באם במשך שנה זו תהיה הטבה ניכרת בהנהגתו, שרק זו תשמש הוכחה שכדאית נסיעתו לכאן, ובאם לא נראית הטבה זו,

מובן שהרי נשאר הנני בדעתי מאז, שטוב לפניו, וכמו שאמרתי לו בארוכה בהיותו כאן, שימשיך להיות . . . בקירוב מקום להוריו שי', ופשוט שדעתי כן, מפני שלפי הנ"ל זוהי טובתו באמת, ולכן תמיהה באם לא נתקיים תנאי האמור, ההתאמצות שדוקא יסע לכאן.
(תשרי ה'תשי"ח. אג"ק חט"ז עמ' יג)

❁ באם לא יוטב המצב - אין מקום להתיר יציאתו לחו"ל

במענה לאחד ממנהלי ישיבות חב"ד באה"ק, שכתב לרבי כי העירו לו "שיש להשתדל לשלוח יותר תלמידים מהישיבה בכל שנה". הרי (לפי מענה שנמסר ע"י המזכיר הרה"ח ר' בנימין קליין) הקיף את המשפט הזה מתוך מכתבו של הכותב, ציין סימן תמיהה (!?) וכתב:

כנראה טעות חלה. ואדרבא - אין דעתי נוחה משילוח תל' מאהקת"ו לכאן (גם - לא מתו"ת אפילו במספר דע"ע), ופשיטא - שלא להוסיף. והטעם - מובן. ובפרט שתוצאות שהותם כאן מפעם לפעם היפך דהוספה ועליה. וק"ל כולל שגם אחוז המצליחים בתו"ש ע"י שהותם כאן גם כן כנ"ל. ובאם לא יוטב המצב כאן בזה (ואין שמים לב להטבה בזה כלל) ובמידה חשובה - אין מקום להתיר יציאתו לחו"ל בעתיד.

❁ הנהלת הישיבה יסדרו את הענין

בשנת ה'תשד"מ הודיעו לתלמידי הקבוצה שהם צריכים לחזור אחר ג' חודשים, היות שצה"ל ביטל את ההיתרים למשך שנה שלימה, והנהלת הישיבה בארץ הקודש לא עשתה מספיק מאמצים לסדר את הענין.

כשהודיעו על כך הבחורים לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, ענה הרבי: "אזכיר עה"צ".

ולהנהלת הישיבות הורה דרך המזכירות, שבאם לא יסדרו את הענין - שכל אחד מחברי ההנהלה יגיש כתב התפטרות!

(מפי ר' מ.מ. שיחיו גרונר)

❁ "אני רוצה לנסוע דווקא מעבר לים ללמוד פנימיות התורה"

. . . ולא להתנהג באופן מבהיל, שבשעה שיש לך תלמיד לשנים-עשר חודשים, וזה עוד מגיע בלי התעוררות שלך, רק הקב"ה מכניס אותו בידים שלך, צריך לחנך אותו, ושלא יטענו שאי אפשר לקבל את התלמיד בגלל שהתלמיד פראי, ובמילא אי אפשר לקבל אותו -

מה אתה שולח את התלמיד? מה משנה אם הוא פראי או לא? זה הרי תלמיד שלך, ורב צריך להיות ביחד עם תלמידו! וכמו הדין ש"תלמיד שגלה מגלין רבו עמו", שאם התלמיד הרג בשוגג והוא צריך לגלות בערי מקלט - "מגלין רבו עמו", טוען הרי הרב - איזו שייכות יש לי איתו?! למה שאלך לגלות, אני רוצה להיות בירושלים עיר הקודש וללמוד תורה! איזו שייכות יש לי עם ערי מקלט?! אומרת התורה - לא! זהו התלמיד שלך ואתה הרב שלו שנותן לו את כל הענינים, ובשעה שהוא הרג - ובאמת רק בשוגג, אבל הוא הרג מיישאו - והוא צריך לגלות, אז אתה גם צריך ללכת ביחד מכיון שהוא התלמיד שלך, אבל אל תפרוש מהתלמיד מצד זה שהוא פראי. או שאתה נהיה כמוהו, או שתעשה אותו כמוך.

ובשעה שבחורים רוצים לבוא מעבר לים ללמוד פנימיות התורה, ונכנסים למשרד הבטחון לבקש היתר יציאה שירשו להם לצאת, ומאשרים לארבעים וששה בחורים היתרי-יציאה, מכיון שהם נוסעים ללמוד תורה, ובמילא אם הוא נוסע ללמוד תורה נותנים לו רשות לנסוע. ואח"כ הולכים הבחורים ולווים כסף בשביל הנסיעה, - איי, איך תוכל להחזיר סכום כסף כזה, אז הוא אומר שהוא לא חושב על זה, כאשר הוא יתחתן והוא יקבל נדוניה הוא ישלם את זה, הוא ילך אח"כ לעבוד עבודת פרך והוא יוכל לשלם, אבל בינתיים אין הוא מתחשב בזה. ואע"פ שיש מספיק ישיבות בארץ ישראל שלומדים תורה, אז הוא אומר - אני רוצה לנסוע דווקא מעבר לים ללמוד פנימיות התורה. ובשעה שזה מגיע לקבל אותו כאן, אומרים לו - לא! לא רוצים לקבל אותו, הוא יכול להשאר בארץ ישראל!

☞ "כאשר הלך על מסירות נפש . . . ולא התחשב בשום דבר"

בשעה שהוא נכנס לזה שיושב במשרד הבטחון, שזה לא ענינו לשלוח בחורים לישיבה, אלא ענינו הוא להגן על ארץ ישראל שגוי לא יוכל לנגוע ביהודי, ובדווקא לא להרשות לו לנסוע, אעפ"כ כשמגיעים אליו ארבעים וששה או ארבעים ושבעה בחורים שכולם בגיל הגיוס וצריכים להיות בארץ ישראל, אעפ"כ בשעה שאומרים לו שרוצים לנסוע ללמוד פנימיות התורה אז הוא נותן רשות, אע"פ שאחר כך יהיו לו צרות מהחברים שלו - היתכן שאתה נתת להם לנסוע! אעפ"כ בשעה שזה מגיע לענין של פנימיות התורה הוא אומר שהוא אינו מתערב, לא שהוא יודע ע"ז והוא לא מתערב בזה, ובמילא אם הוא רוצה לנסוע נותנים לו היתר יציאה.

איפה לא נותנים לו, ואיפה אומרים לו שלא יסע - מכאן! וכשצריך להגיע לכאן אומרים לו שלא רוצים לקבל אותו, וכל זאת כאשר הלך על מסירות נפש ולוהו כל כך הרבה כסף, ולא התחשב בשום דבר, לא עם האבא ולא עם האמא, מכיון שהאבא והאמא לא רוצים שהוא ייסע. ובארץ ישראל לא חסר לו שום דבר, יש שם מספיק ישיבות, גם ישיבות שלומדים בהם פנימיות התורה, וכשמגיע לכאן הוא נקרע, והוא יודע שהוא יקרע, מכיון שכאשר הוא יבקש סדין, לא יתנו לו, ואעפ"כ הוא מתעקש שהוא רוצה לבוא.

וכאשר שואלים אם אפשר לבוא לכאן - אומרים להם שלא נותנים להגיע! נו, שישגשגו שם בלימוד התורה, ושם ילכו מחיל אל חיל בלימוד התורה. וכמו שאומרים על "זוהב הארץ היא טוב", ש"אין כתורת ארץ ישראל". אבל איך אתה יכול לומר לו שאינו יכול להגיע?! אין כסף - אדרבה אתה יכול להרוויח עליהם כסף, לך תסתובב ותאמר שלוקחים תלמידים מעבר לים, אזי תרוויח כסף על כל אחד מהם. ואם אח"כ חסר עוד כסף, תוציא את הכסף מכיסך הפרטי ותביא אותם לכאן על אחריותך, וכפי שרואים שלעניניו הפרטיים שנוגעים לו הוא מוצא עצה, ומדוע כאן אין הוא עושה כלום?!

❁ "אם הוא לא היה פראי - לא היה לווה אלף וחמש מאות לירות . . ."

טוען הוא, שהוא עסוק! ולכך אין באפשרותו לעשות כלום, הוא עסוק באמירת חת"ת. לך תתדיין עם כ"ק מו"ח אדמו"ר - מדוע אינך חושב ממה היה כ"ק מו"ח אדמו"ר יותר מרוצה, מזה שתאמר חת"ת וממילא לא תעשה כלום בנוגע לבחורים שצריכים להגיע, או שכ"ק מו"ח אדמו"ר היה מרוצה יותר מזה שתאחר את החת"ת ותאמר זאת בלילה, ובינתיים לך לדבר חמש דקות שיקבלו את הבחורים המחכים לבוא מארץ ישראל.

בינתיים מחכים שלושים, ארבעים, חמישים בחורים לבוא לכאן ללמוד פנימיות התורה. איי, הרי יכול להיות מעורב פניה שלא לשמה - מה זה עניניך?! יש תשובה של הרוג'ובי שמישהו שאל אותו שיש לו שני תלמידים, אחד מסוגל ללמוד והשני אינו מסוגל כ"כ ללמוד, והוא שואל האם מותר לו לשלוח את התלמיד שאינו מסוגל כ"כ, כדי שיהיה מסוגל להתמסר לגמרי לתלמיד המוכשר. ענה לו הרוג'ובי שאסור לו, פשוט ע"פ נגלה אסור לו לעשות זאת. אז מה נוגע לך שיכול להיות שמעורב שם פניה שלא לשמה?!

איי, טוען הוא - התלמיד הרי בכל זאת פראי! - בטח שהוא פראי, לכן הוא עוד לא ראש ישיבה, אם הוא היה לא היה פראי - לא היה לווה אלף חמש מאות לירות כדי לנסוע מעבר לים!

❁ "אם משה דיין נתן היתר יציאה . . . מותר לקבל את הבחור"

ולכן שלחו אלי משם עם "שטורעם" היתכן שלאחר שכבר פעלו את כל הענינים, ולבסוף קבלו את ההיתר-יציאה, הרי כשמגיעה השעה שצריך לענות תשובה מכאן, אומרים - לא! הוא אינו רוצה! אי אפשר לקבלו! שבין כל האנשים כאן אף אחד אינו עושה כלום. ישנם חמישים איש עם כל ה"אבזרייהו" ("מיט די גאנצע אבזרייהו"), וכשמגיעה השעה לעשות איזה דבר, אינם עושים זאת וזורקים את כל האשמה על אדם אחד, וחושבים שזהו חשבון צדק. מה שהוא טוען שהוא כלל אינו בעל הבית על זה, באמת אינך בעל הבית, אבל האם מחית?! עונה הוא שלא - שלא מחה כלל, וכך זה נשאר.

טוענים שאין איפה לישון, אין כסף לתת להם לאכול, שמעו מעשה! ("איר הערט א מעשה!") בכל ניו-יורק אין מקום לישון! בכל ניו-יורק אין כסף לקנות את הפרוסת לחם שנותנים לאכול! זה לא יותר מכך שהם אינם רוצים לעשות כלום בנוגע לזה, אזי במילא אומרים תירוצים. וזה אינו עניין שצריך להתדיין עם בשר ודם, איתי או עם אחר, זה צריך להתדיין עם מייסדי הישיבה!

מה ששואלים אותי מדוע אני צריך לדבר עם כעס ועם "שטרעם", היה אפשר לדבר בדרכי נועם ובדרכי שלום, שבאמת הרי הוא איש מנומס, אזי במילא היה צריך לדבר בדרכי נועם ובדרכי שלום, אבל מגיע זמן שזה מתפוצץ ובמילא מבטאים זאת החוצה ("מען רעדט דאס ארויס") ב"שטרעם".

ויהי רצון שבשבת ויום-טוב יוכלו לדבר רק דברים טובים ודברים נעימים, וכאמור כמה פעמים, מנצלים אותי על דברים שלא אני הייתי צריך לדבר אודותם, לא אני צריך לדבר אודות לתת סדין או מגבת, לא אני הייתי צריך לדבר אודות ענין זה, וצריכים לדעת לבד שאם משה דיין נתן היתר יציאה ונתן לנסוע - מותר לקבל את הבחור! פשוט בלשון גסה ב"אותיות אמסטרדם" ("אין אמסטערדאמע אותיות").

(משיחת ש"פ שמיני כ"ז אדר ה'תש"ל - הנחה בלתי מוגה)

☞ "ואשר משוכנעים הם כי כאן יעשו חיל בלימודם והשקפת עולמם וכולי"

ב"ה, כ"ב שבט ה'תש"ל,

ברוקלין נ. י.

לכבוד מר מנחם שי' בגין

הרב חודקוב שי' מסר לי תוכן מכתבו של מר מי"ד שבט, בענין הבחורים הרוצים לבוא לכאן ללמוד תורה משך זמן, שזה תלוי ברשיון מיוחד וכו'.

ולכל לראש אביע תודתי הלבבית למר בעד התענינותו האישית ותשומת ליבו בזה.

ולעצם הענין, אף שככתבו, רשיון יציאה לבחורים בגיל זה אינו מן הדברים הפשוטים, אבל הרי אין הדברים אמורים בבחורים שגויסו כבר לצה"ל, אלא בבחורים שמשאת נפשם היא לבוא ללמוד תורה כאן משך זמן, ואשר משוכנעים הם כי כאן יעשו חיל בלימודם והשקפת עולמם וכולי. וידוע הכלל שהצלחה בלימוד גדולה יותר אם הוא במקום שליבו חפץ.

עוד זאת, שההדרכה שתלמידים מקבלים כאן היא בהדגשה להכיר ולהוקיר האחריות המוטלת עליהם לנצל כוחותיהם לטובת הרבים, אם בשדה החינוך או בתור מנהיגים בקהילות בישראל, ובהדגשה יתרה שבתום תקופת לימודם וחינוכם ישובו למקומם.

ולמעשה, כל התלמידים מסוג שבאו לכאן מאה"ק ת"ו שבו לאה"ק ת"ו אחרי גומרם חוק לימודם, והיותם כאן הביאה ברכה לא רק להם, כי אם גם לאה"ק ת"ו.

תועלת נוספת לתלמידים הבאים מאה"ק ת"ו - שהתחברותם עם התלמידים שבכאן משפיעה לטובה על חבריהם, וגם מחבבים עליהם את הארץ ומעוררים בהם החשק לנסוע לאה"ק על משך זמן. ואמנם זה משנים שקיימת אצלי תכנית של חילוף תלמידים, מהתם להכא ומהכא להתם. וממילא חלק מהתלמידים מארה"ב הנוסעים לאה"ק ללמוד, נשארים כאן בקביעות.

"דרך אגב" כדאי לציין, אף שלא לפרסום, עוד נקודה, והיא אשר בטבע בני הנוער - שהם בעלי שאיפה ומרץ במידה עזה, ואם מפריעים להם לנצל כוחותיהם בכיוון הטוב, הרי לפעמים קרובות גורם זה שינצלו כוחותיהם בכיוון ובענינים בלתי רצויים. וגם זה טעם נוסף שלא לעצור בפניהם למלא שאיפתם הטובה.

לאור האמור, דעתי ברורה שכשרואים שיש בחורים יושבי אוהל חדורים שאיפה רצינית לשקוד על התורה, ומאמינים הם שכאן יעשו חיל בלימודם ובחינוכם, ראויים הם לסייע בזה. וכאמור, התועלת שבזה היא לא רק להם אלא לטובת העם כולו ולאה"ק ת"ו בפרט. - אלא שצריכה הבקשה לבוא מהנהלת הישיבה באה"ק . . . עליהם וכו'.

ות"ח ת"ח מראש על הסיוע של מר בזה.

בכבוד ובברכה ובפ"ש

/מקום החתימה

❁ "תלוי בהחלטתם התקיפה ללמוד כאן בהתמדה . . ."

ממברק ששלח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א להנהלת ישיבת תו"ת באה"ק:

תמוה ומוזרה השמועה שכאילו לא זוהירו כל אחד ממש מהתלמידים הרוצים לנסוע לכאן, שזה תלוי בהחלטתם התקיפה ללמוד כאן בהתמדה וביראת שמים ובהנהגה חסידותית, ובוודאי זוהירו עתה. ויודיעני בטח.

(אשכילה בדרך תמים' עמ' 338)

❁ חקירה בהיתר היציאה מהארץ

הרבי שאל: מה אתה עושה כאן, הרי אסור לצאת מארץ ישראל לחו"ל? השבתי שללמוד תורה מותר, ואמר הרבי:

יש לחקור מה פירושו של היתר זה: האם הפירוש שעל הגבול עומד מלאך ושואל את

היוצא מדוע הנך יוצא לחו"ל בהיותך בן ארץ ישראל, ואתה משיבנו שהנך יוצא ללמוד תורה, ונמצא שיציאתך בהיתר. או שהפירוש הוא שבכל יום ויום שואלים אותך, מכיון שהנך בן ארץ ישראל מה מעשיך בחו"ל, ואז משיב אתה ללמוד תורה, וא"כ בכל יום צריכה להיות תוספת בלימוד התורה ביחס ללימוד דיום האתמול?!...

(מיחידות הרב נ. זווין. מקדש מלך ח"ב עמ' 426)

❁ "המשרד שענינו הוא לפעול שלא יצאו מארץ ישראל... גם הם אשרו"

מדובר אודות "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל", שכפשוטו הכוונה שיצאו מחו"ל ויבואו לארץ ישראל, וכאן נעשה לכאורה ענין הפכי שיצאו מארץ ישראל לחו"ל, שהרי אפילו רק מנין הרי זה ענין של פרהסיא, וכאן הרי ישנם יותר משני מנינים ובאופן של פרסום, וכאן היו ריקודים ושם היו ריקודים, עד כדי כך שהמשרד שענינו הוא לפעול שלא יצאו מארץ ישראל, ולהעמיד צבא לישראל, גם הם אשרו זאת עד שנתנו ברכה לנסיעתם.

אמנם ידוע פסק הרמב"ם, אע"פ שבכלל אסור לצאת מארץ ישראל, אבל ללמוד תורה ולישא אשה - מותר.

כיון שענינים אלו לא רק שלא היפך ענין הגאולה, אלא הינם מקרבים את הגאולה. כפי שאומרת הגמרא "אין בן דוד בא עד שיכלו נשמות שבגוף", שע"י "לישא אשה" נפעל זה.

כך גם בנוגע ללימוד התורה, היות שענין הגלות הוא "מפני חטאינו", ולכן היה "גלינו מארצנו", וענין החטא הוא מכיון שלא היה לימוד, היות שזה הלכה פסוקה ש"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה". אם היה רק "תלמוד", ודאי היה מביא לידי מעשה, ואם לומדים ולא מביא לידי מעשה - מוכרח להיות שזהו כיון שחסר ב"גדול תלמוד".

ולכן, בשעה שיהיה הענין של לימוד התורה - "גדול תלמוד" - יביא זה לידי מעשה, היות ש"לא עם הארץ חסיד", וממילא תתבטל סיבת הגלות, שזהו "מפני חטאינו", ובדרך ממילא יתבטל המסובב, שזהו הגלות.

ההיתר היחיד - "דעתו לחזור"

אעפ"כ אומר תוספות, שמתי ההיתר לצאת מארץ ישראל ללמוד תורה, רק אם דעתו לחזור, אם אמנם אין דעתו לחזור - אז אין היתר.

והביאור בזה הוא:

על ישראל שבחו"ל נאמר "עובדי עבודה זרה בטהרה", שלכאורה אינו מובן, אם הינם עובדי ע"ז, איך שייך לומר "בטהרה"?

כתוב הביאור על כך בחסידות: מה שיהודי מחזיק עצמו למציאות ויש, זה בדוגמת ע"ז, היות שמחזיק עצמו למציאות חוץ לבורא. זהו אמנם "בטרה", כיון שמחזיק עצמו למציאות מצד זה שיועד ש"בנים אתם להוי' אלקיכם", וכפי שדובר לעיל במאמר, שיועד שהקב"ה צריך לבוא אליו - כביכול - בכדי לעשות דירה בתחתונים,

לכן נאמר שע"ד הרגיל צריך לעמוד בצב של "דעתו לחזור", היות שהענין של ארץ ישראל הוא "ארץ אשר עיני הוי' אלקיך בה מראשית השנה עד אחרית שנה", באיזה מצב שלא יהיה, זהו "ארץ אשר עיני הוי' אלקיך בה", לא כפי שבחז"ל שזהו רק בראש השנה ויוהכ"פ ובשעת התפלה, רק ששם זהו בכל השנה כולה, לכן צריך ע"פ הרגיל לעמוד בדרגא של "דעתו לחזור", ז.א. הבחינה של ארץ ישראל ששם "עיני הוי' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה".

שלכן גם ההלכה, שהמתפלל צריך שיכוון נגד ארץ ישראל, כיון ששם "עיני וליבי כל הימים".

וכאן באה תורת הבעש"ט ש"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא", ולכן כיון שדעתו לחזור, אזי הוא שם, "שם הוא נמצא", וכל הזמן שהוא כאן יש לו את הענין של ארץ ישראל - וזהו בדיוק כמו ארץ ישראל, ששם "עיני הוי' אלקיך בה" ע"ד הרגיל.

ידועה החקירה בזה שנאמר שההיתר לצאת מארץ ישראל הוא בשביל תלמוד תורה, האם מספיק שהכוונה לתלמוד תורה ישנה רק בעת היציאה מארץ ישראל, אמנם לאחר מכן, כיון ש"בהיתרא אתא לידיה", כבר לא צריכה להיות, או נאמר שהענין של תלמוד תורה צריך להיות תמיד, כל הזמן שנמצא בחו"ל.

לפי תורת הבעש"ט הנ"ל ש"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא", יוצא שהענין של לימוד התורה צריך להיות תמיד, כיון שתמיד צריך להיות "דעתו לחזור", יוצא שבשעה שנמצא בארץ ישראל (ע"י מחשבתו), ולכן בשעה שמפסיק לתלמוד, גורם שאז יוצא מארץ ישראל, ועובר על האיסור, כיון שאז יוצא מארץ ישראל ברוחניות, שזוהי הלכה בפועל, שיוצאת לפי תורת הבעש"ט.

❁ "אם אינך יכול להסתדר עם היצר-הרע שלך - מי אמר לך לנסוע?!"

אלו שהגיעו עכשיו, הרי זה היה בהיתר גמור כדי לתלמוד תורה, משום שאם היו נשארים בארץ ישראל, הרי היו יכולים לפתות את עצמם שאין להם כח להתגבר על היצר הרע, אף על פי שזה אינו אמת, שהרי "לפום גמלא שיחנא", מכל מקום היו יכולים לפתות עצמם, משא"כ כשהגיעו לכאן, הרי כל ההיתר הוא רק כדי לתלמוד תורה, מפני שלא מכל אדם

אפשר ללמוד, ולעולם ילמוד אדם במקום שלבו חפץ, ולכן הוא נסע משם ובא ללמוד מפלוני וכו', זה אמנם רק בתנאי מפורש כדי ללמוד תורה, שהרי הם יודעים מזה, ואם אתה לא יכול להסתדר עם היצר-הרע שלך, מי אמר לך לנסוע?!

כך שעוד יכלו לבאר האם קבלו את התנאי, היות שישנם שני אופנים של שתיקה בש"ס: (א) שתיקה כהודאה דמיא, וכיון ששותק הכוונה שמודה. (ב) כיון ששותק מתכוין לומר שכל הענין אין איתו כל שייכות, ואין לו בכלל מה לומר.

בד"א כאשר היתה רק שתיקה, בשעה שירד אמנם למעשה בפועל, הנסיעה מארץ ישראל לחו"ל - זה מגלה שקבלו עליהם את התנאי, וההיתר היחיד לנסיעה הוא בשביל לימוד תורה.

וע"י לימוד תורה פועלים שיהיה "לישא אשה", נישואין עם הקב"ה, כידוע שבזמן הגלות יהודים עם הקב"ה רק בבחי' אירוסין, ענין הגאולה יפעל, שיהודים יהיו עם הקב"ה בבחי' נישואין, שהו"ע ההתאחדות, הענין של "הקב"ה קורא ושונה כנגדו".

✪ "באופן של כפליים לתושיה, וילמדו בהתמדה ושקידה . . ."

בנוגע לפועל אצל התלמידים שהגיעו צריך להיות הענין של לימוד התורה, הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה, וזה יביא לקיום המצוות בהידור, וכ"ו צריך להיות מתוך עבודת התפלה, כמבואר בלקו"ת שהענין של עבודת התפלה הוא חוט השדרה שמחבר את הרמ"ח אברים וש"ה גידים, ז.א. שרמ"ח מצוות עשה וש"ה מצוות לא תעשה יהיו כדבעי.

שיאמרו כולם לחיים, ומתוך שמחה, וכעת עוד הפעם יקבלו על עצמם את כל הענינים, של "דעתו לחזור", ושבהם ישאר הענין של "ארץ אשר עיני הוי' אלקיך בה מראשית השנה וגו'", ולימוד התורה יהיה בחיות, הן לימוד הנגלה והן לימוד מאור שבתורה וזה פנימיות התורה, עד שהלימוד יביא לידי מעשה, קיום המצוות בהידור.

וזה יהיה באופן של כפליים לתושיה, כפי שהגמרא אומרת שיהודי ארץ-ישראל (א"א ארץ ישראל'דיקער איד") שבא לכבל - "חדא מיניהו כתרי מינן", שזהו ע"ד הלוחות האחרונות שהיו גם כפליים לתושיה (שזה קשור עם יוהכ"פ שמדובר בפרשתינו).

שיהיה באופן של כפליים לתושיה, וילמדו בהתמדה ושקידה נגלה וחסידות וכו'.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א מסר בקבוק משקה לחלק להם, ואח"כ מסר בקבוק גם לאחד מחו"ל שיחלק להקהל, ואמר:

יהודי חו"ל צריכים גם כן ללמוד תורה ולקיים מצוות.]

(משיחת ש"פ אחרי, שבת הגדול ה'תשכ"ז - הנחה בלתי מוגה)

❁ ההיתר היחיד לצאת מארץ ישראל - בשביל לימוד התורה

הרי ישנם כאן תלמידים שהגיעו מארץ ישראל, שיאמרו לחיים, ובקבלה טובה על זה ש"מושבע ועומד מהר סיני", הנה שיומשך מרצונם הטוב ותבטל ה"מודעה רבה לאורייתא" - שיוסיפו בלימודים בשקידה והתמדה, בלימוד הנגלה והחסידות, ובקיום המצוות בהידור ובכל הענינים הנצרכים.

[אחרי שאמרו לחיים, אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

וע"ד שלחג השבועות הראשון, היו ימי הכנה למתן תורה, כמו כן צריך להיות כעת "והימים האלו נזכרים ונעשים" ויקבלו על עצמם החלטה - בימי הכנה אלו לחג השבועות - להוסיף בלימוד התורה, וההחלטות שמקבלים על עצמם בימים אלו הם בתוספת סיוע משאר ההחלטות שמחליטים בכל ימות השנה,

בפרט אצל אלו שיש להם סיוע מיוחד, שהרי ההיתר היחיד שיש להם לצאת מארץ ישראל לחו"ל הוא בשביל לימוד התורה, ובכך ממילא נעשית בהם מציאות חדשה בכוחות הנפש שלהם עוד יותר מבן חו"ל.

שישפיעו גם בסביבתם, לכל לראש על שאר בני הישיבה, ואף על ראשי הישיבות והמשפיעים והמשגיחים, ובפרט על ה"זבולון" שמפרנסים את ה"יששכר", שכל אחד מהם יעשה מלאכתו באמונה ובשלימות ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת אחרון של פסח ה'תשכ"ז - הנחה בלתי מוגה)

❁ הרבי לקח על עצמו את האחריות

ובכל זה נתווסף הדגשה מיוחדת בנוגע לתלמידי הישיבה שבאו מארצנו הקדושה ת"ו:

מהדברים היחידים שרק בשבילם מותר לצאת מארץ ישראל (ולולי זאת אסור לצאת מארץ ישראל) לחוץ לארץ, הוא "ללמוד תורה". ובנדוד, לקח הרבי על עצמו את האחריות והורה להם לצאת מארץ ישראל בשביל ללמוד תורה, וכיון שכן, הרי, אם חסר אצלם ח"ו בלימוד התורה, נמצא, שהרשיון להיציאה מארץ ישראל אינו בתקפו ע"פ דין.

(משיחת ש"פ חיי שרה מבה"ח כסלו ה'תשי"א, התוועדויות עמ' 92 - הנחה בלתי מוגה)

❁ האחריות שלוקחים על עצמם תלמידי ארץ ישראל

קבלתי מכתבו מכ"ד סיון אשר בו מודיע שקבל רשיון היציאה וגם האפידיוויט הנחוץ לו

ויה"ר שיסודר הכל בעיתו ובזמנו, והשי"ת יביאו למחוז חפצו האמיתי הוא חפץ ה' בשעה טובה ומוצלחת.

בטח ראה השיחה של ש"ק מברכים כסלו תשי"א אשר בה מדובר על אודות האחריות שלוקחים על עצמם תלמידי ארץ ישראל בנסיעתם לחו"ל ללמוד תורה.

(ה' תמוז ה'תשי"א. אג"ק ח"ד עמ' שסב)

❁ כאן רק ללמוד

עולה חדש מבוכרה שהגיע ל'קבוצה' עם חובות גדולים, ואשר ע"כ ביקש רשות מהרבי לעבוד קצת. תשובת הרבי היתה:

כאן רק ללמוד, וה' יצליחו.

הבחור התמסר ללימודים וראה הצלחה גדולה בצד הרוחני, ואף בצד הגשמי הסתדר עד כדי כך שבעל החוב בעיקרי שלו, מחל לו על החוב.

(מפי שמועה)

❁ "בטח יכנסו מיד לסדר הלימודים"

מענה על ההודעה שבאו תלמידי הקבוצה מארה"ק:

ויהא בשעטו"מ בכל - ואזכירם עה"צ להנ"ל ולכוח"ט.

בטח יכנסו מיד לסדר הלימודים בנגלה ובחסידות ובהתמדה ושקידה מתאימות לגודל ערך ימים אלה - שכבר נתגלה ה' דס"ת [דסופי תיבות] ודודי - לאחרי ההכנה דהעשרים יום דמר"ח אלול, ב' היודי"ן דס"ת אני לדודי.

והובטחו: אדם מקדש עצמו כו' מקדשין אותו הרבה מלמעלה.

(י"ט אלול ה'תשכ"ח. אג"ק חכ"ה עמ' קעט)

ההיתר ע"פ הרמב"ם - לימוד התורה ובאופן של הוספה.

(קטע ממענה, ערב פסח ה'תשכ"ח. 'בית משיח' גליון מס' 106)

תלמידי ישיבה שבאו מארץ הקודש בהיתר הרמב"ם לזה, המפורסם בס' יד החזקה. מובן ופשוט, אשר לשבת וללמוד בשקידה והתמדה בשמירת כל סדרי הישיבה בדיוק.

(קטע ממענה, ל"ג בעומר ה'תשל"ה. קובץ 'הערות התמימים ואנ"ש' קרית גת, גליון ד'

ה'תשנ"ח)

❁ "ושלכל אחד מהם יהיה חברותא ללימוד"

בסיום היחידות נתן הרבי ברכה לכל תלמידי ה'קבוצה' שהגיעו מארץ הקודש להצלחה בלימוד הנגלה והחסידות ובשמירת הסדרים, ושלכל אחד מהם יהיה חברותא ללימוד, וכך לא יהיו בחורים בודדים שיהפכו לילה ליום ויום ללילה, וכן ברכה מיוחדת לאחדות בין הבחורים.

(יחידות לא' התמימים. יום ה' כ"ז סיון ה'תשכ"ז)

❁ "מה יש לך להסתובב ברחובות ולראות מה מתרחש עם כל הגויים?!"

ובפרט שנוסעים למקום חדש, שאז ישנו פיזור הנפש, ובפרט שבאים לכרך גדול של רומי ש"שיבת כרכים קשה" (כתובות קי:), שאז ישנו יותר פיזור הנפש ובלבול הנפש מהנסיעה.

ובפרט שבאים מארץ ישראל, שזה צריך להוסיף בלימוד התורה (ובפרט שבזה ישנו הענין של נסיעה לכאן ונסיעה בחזרה), שע"ז מתווסף בלימוד התורה, וכל היתר היציאה מארץ ישראל הוא ללימוד התורה, ולכאורה יכול גם שם ללמוד? אלא, שע"כ שנוסע לחו"ל - לימוד התורה שלו באופן אחר לגמרי, עד כדי כך, שכמה שיכל ללמוד בארץ ישראל, ע"י נסיעתו לחו"ל יהיה טוב יותר, שזהו ההיתר לנסוע מארץ ישראל, כפי שהרמב"ם (בהלכות מלכים ה, ט) אומר, וכך הפסק-דין שאף אחד לא יכול לחלוק ע"כ.

ובמקום לשבת וללמוד תורה, בא מיד פיזור הנפש שצריך להסתובב ברחוב לראות מה מתרחש עם עשרה מליון גויים! בכל העולם ישנם יותר מאשר עשרה מליון גויים, ישנם שני ביליון גויים! והכוונה שהקב"ה רוצה לבצע על ידם - יבצע. אבל מה נוגע מה מתרחש עם הגויים?!

אתה הרי מה"בחר בנו מכל העמים" בכדי לכנות את "עיר אלקינו", ובכדי לקיים את פסק דין הרמב"ם בכדי לשבת וללמוד תורה, ואתה בעצמך אמרת שתקיים זאת, מה יש לך להסתובב ברחובות ולראות מה מתרחש עם כל הגויים?!

כיון שזהו דור יתום, רואים מיד מה התרחש: שאלתי בחור א' מדוע אינו לומד, הרי הוא אמר שישב וילמד, ואמר לי עצמי שישב וילמד - וענה שכך באמת אמר, אמנם התכוון לאחרי הפסח. אמנם הבין מהשאלה שלי שכוונתי ללמוד גם לפני הפסח, כיון שיכולתי לשאול אותו גם לאחר אחש"פ, מדוע הייתי צריך לשאול עכשיו - ואמר לי שישתדל.

❁ חסיד ירא-שמים ולמדן

... ועי"כ שיתנהגו באופן כזה, יהיו מ"צבאות הוי"ו", ומ"אנשי חיל"; שאחד כתב לי

ש"חיל" הוא ר"ת "חסיד, ירא-שמים, ולמדן", קיבלתי את הסברא: ח' - הכוונה חסיד, י' - הכוונה יראה, שהענין של יראה סתם זוהי יראת שמים, ול' - הכוונה למדן.

שחסיד הוא - כפי שאדמו"ר הזקן אמר - שחסיד הינו זה שמשקיע עצמו בטובת הזולת, ובשעה ששאלו אותו מנין המקור לזה בנגלה, אמר שזהו מה שהגמרא (נדה ז.) אומרת ש"שורפן חסיד", שעושה שלא יהיה שום חשש שלשני יהיה היוק, אע"פ שישנם עצות שאם התפזר זה לא מזיק וכו', אעפ"כ לא מביט הוא על זה, ומבטיח שאף אחד לא יבוא לידי היוק, אע"פ שלשורף חלק מגופו יכול להזיקו; שזה מתאים עם כך שאומרים שמשקיע עצמו לגמרי, אפילו שיכול להזיק אותו בעצמו, העיקר בכדי להבטיח את טובת הזולת.

ולאחר מכן באים לענין של ירא שמים ולמדן, שזהו הענין של איש החיל.

והולכים החוצה לקבל פני משיח צדקנו בתוככי כלל ישראל והם בראשם, מצד הענין של "הוי גולה למקום תורה" (אבות ד, יד) וקיום ההבטחה, ויוצאים מהגלות לגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

☞ "מיוויל ניט לערנען - קען מען דא ניט זיין"

... בהמשך להמדובר לעיל אודות הבחור שאמר לי שהתכוון [ללמוד] לאחרי פסח, רואים מה יצא מכך: מייד החלו בעיות עם ניירותיו בנוגע לשהייה פה; שמראה שלא מקשר את שני הדברים, אבל באמת הינם קשורים, שבשעה שלא לומד - יש לו בעיות עם השהייה פה.

אין כוונתי לומר מוסר ולא לספר בגנותם של ישראל, זה רק כדי ש"מהם יראו וכן יעשו" ושמכך ילמדו, ומכיון שההיתר היחיד לצאת מארץ ישראל לחו"ל הוא ללמוד תורה, ולכן בשעה שלא לומדים - יש בעיות עם השהייה בחו"ל; שבזה מראה הקב"ה ששני הענינים קשורים, לא רוצים ללמוד - לא ניתן להיות פה (מ"וויל ניט לערנען, קען מען דא ניט זיין").

והכוונה היא שצריכים מיד להתחיל ללמוד, עוד לפני פסח, ולא משנה מה היה עד עכשיו אלא שמכאן והלאה צריכים להתחיל ללמוד. ובפרט שעדיין לא עברו ג' ימים, שלכן עדיין אין חזקה; אפילו אם היתה חזקה, הרי יש חזקה קודמת ש"מושבע ועומד מהר סיני", שזה יותר חזק מחזקה, מכיון שזה ענין ש"מושבע", שלכן עכשיו אינו מועיל חזקה; אבל בין כך לא נוגע כל הפלפולים, העיקר שילמדו, ולפני פסח גם כן (ולא צריכים להתעסק עם כל ההכנות לפסח).

פסח כשר ושמח יהיה לו בין כך, רק שיהיה על ידי זה שישב וילמד. ועל ידי זה יהיה חג כשר ושמח, ויקוימו כל הענינים ד"בחומר ובלבנים וגו'" בלימוד התורה, כמו שנתבאר בתורה אור ש"חומר דא קל וחומר ובלבנים דא ליבון הלכתא", עד שמגיעה מסקנת הענין,

שאו ישנה שמחה אמיתית, היות ש"אין לך שמחה גדולה יותר מהתרת הספקות".
 ולא יצטרכו שום צרות להאריך שום ניירות, אלא יוכלו לשבת וללמוד בהרחבה בלי שום
 ענינים המבלבלים, שזה יביא פסח כשר ושמח בכל הענינים.
 (משיחת ש"פ מצורע, שבת הגדול ה'תש"ל - הנחה בלתי מוגה)

❁ "באם רצונו להתנהג כדבעי למהוי - אין לו ענינים המבלבלים"

בהמשך להמדובר לעיל (בנוגע להוספה בלימוד התורה), אע"פ שכל אחד ואחד מחוייב
 בתלמוד תורה, אמנם מובן שמי שאין לו דאגות וכו' - מוטל עליו חיוב זה ביתר שאת
 וביתר עוז. ולכן, על בחור ישיבה חל חיוב זה אפילו יותר מראש הישיבה שלו, שהלא
 הראש ישיבה טרוד בהכנת שיעורים בבחינת התלמידים וכו', משא"כ בחור ישיבה, באם
 רצונו להתנהג כדבעי למהוי - אין לו ענינים המבלבלים.

ועד"ז אצל אברכי הישיבה גופא, קיימים כמה דרגות, ישנם כאלו שבאו לכאן מארץ
 הקודש, שזה בהתאם לפס"ד הרמב"ם שמותר לצאת מארץ ישראל ללמוד תורה, דלכאורה
 אינו מובן: הרי ביכולתו ללמוד תורה גם בארץ ישראל! אלא, שכאמור בלימוד התורה
 אפשר ללמוד טוב, ויותר טוב. ובאם מאיזו סיבה שתהיה ישנה האפשרות ללמוד יותר טוב
 וכו' בחוץ לארץ - הרי שסיבה זו מהווה היתר ליציאה מארץ ישראל. ומכלל הן וכו' כמו
 בכל עניני התורה.

❁ "והכוונה - פשוט לשבת וללמוד"

ומצד האמור, תלמידים אלו שהגיעו מארץ ישראל לחו"ל, יש להם הזכות (וכמילא גם
 האחריות) ביתר שאת וביתר עוז - והכוונה פשוט לשבת וללמוד - בין בכמות ובין באיכות,
 ובפועל ממש, לא רק פעם אחת ביום, אלא בכל רגע פנוי. שהלא ישנם רגעים שע"פ שו"ע
 מחוייבים לנצלם לענינים אחרים, אולם כאשר מתפנים מאותם ענינים, אזי אין לו בעולמו
 אלא לימוד התורה.

וההתחלה בכל זה היא מה"בהוציאך את העם הזה וגו'", שכדאי לצאת מארץ ישראל
 לחו"ל כדי שע"ז יגיע למדרגה הנעלית של "תעבדון את האלקים".

המעשה הוא העיקר, והכוונה כפשוטו, שהתלמידים שבאו מארץ ישראל לאחרונה ובזמן
 שלפני זה, שההיתר שלהם הוא מכיון שהם קבלו על עצמם ללמוד יותר מאשר בארץ
 ישראל. וכיון שמצוים הם מפיו של הקב"ה, צריך להיות הקיום בשמחה ובטוב לבב, ואז
 יצליחו שהרי זה נהיה "מקום שלבו חפץ" (או "מקום שלבו רוצה", כידוע שני הענינים
 בזה), שע"ז יסירו מהם כל הענינים המבלבלים כו', עד "א-ל זר אשר בקרבך".

וילמדו בהתמדה ושקידה, שאז יהיה "יגיעת ומצאת" (מגילה ו:), ויקויים בהם "ונחה עליו רוח ה'" ובכל הפרטים המפורטים בפסוק, ויפעלו בעצמם שיהיו במצב ד"הר קדשי", עד ל"כמים לים מכסים".

ויהיו דוגמא חיה לשאר התלמידים, ראשי הישיבות, לבעלי-בתים ולכלל ישראל, ובקרוב ממש יוכלו ללכת בצבאות ה' בגאולה האמיתית והשלימה.

[צוה להתלמידים שבאו מארץ הקודש לומר לחיים, ואמר: שיאמרו ניגון מארץ ישראל, והתחיל בעצמו "הושיעה את עמך".]

(משיחת אחרון של פסח ה'תשל"ד - הנחה בלתי מוגה)

❁ "תוכן ומטרת שליחותם - ללמוד תורה"

בהמשך להמדובר לעיל אודות ענין השליחות, שהתנאי הראשון והעיקרי שבוה הוא - קיום רצון המשלח, הרי כאן המקום להזכיר גם אודות התלמידים (תלמידי ישיבה ואברכי כולל) השלוחים לכל מקום ומקום (הן אלו שנשלחו מהכא להתם והן אלו שנשלחו מהתם להכא), שעליהם לזכור תמיד אודות תוכן ומטרת שליחותם - ללמוד תורה במקום (ישיבה או כולל) שאליו נשלחו, ולהיות "נרות להאיר", ובכל ענינים אלו - להתנהג ע"פ הוראת הנהלת הישיבה או הכולל (שלשם נשלחו).

וכמדובר כמה פעמים בארוכה שתלמידים צריכים להיות כפופים למרות הנהלת הישיבה (או הכולל), לשמור על סדרי הישיבה, לציית לדברי ראש הישיבה, המשפיע וכו'. וכאשר שולחים תלמידים למקום מסוים, מובן ופשוט שכוונת השליחות אינה כדי שהם "ימלאו את מקומם" של ראשי הישיבה, המשפיעים וכו' (או שאפילו יהיו שווים אליהם), אלא הכוונה היא - כפשוט - שהתלמידים יהיו כפופים למרות הנהלת הישיבה, ובאופן כזה ימלאו את שליחותם בלימוד התורה, ובכללות הנהגתם באופן ד"נרות להאיר".

ומכיון שבחרו בהם להיות "שלוחים" - הרי זו הוראה שהם מהמובחרים והמשובחים שבתלמידים, ובודאי העריכו אותם תחילה שבכוונתם למלא שליחות זו במילואה (שהרי "איני מבקש אלא לפי כוחן"), ולכן, צריכים הם להתנהג באופן המתאים לכך.

ועפ"ז - במקרה שישנם טענות ואי-שביעות רצון אצל התלמידים כלפי הנהלת הישיבה, הרי העצה לזה היא - להתדבר עם שאר הישיבה או המשפיע (או באם לא הועיל) עם אלו שעומדים על גביהם המקום (בידיעת הראש ישיבה) - שכן נקבע הסדר ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), בחשאי, ופשיטא - בלא רעש, להציע בפניהם את דבריהם בדרכי נועם ובדרכי שלום - דרך התורה, ואם הנהלת הישיבה תמצא שיש ממש בדבריהם, בודאי תקנו הדברים על הצד היותר טוב, לשביעות רצונם של התלמידים.

❁ אין להתערב בעניני ההנהלה

ופשיטא - שח"ו לעשות שערוריה ומחלוקת וגם לא "מחלוקת שקטה" (ע"י התלחשויות התלמידים בינם לבין עצמם, או אפילו - סבר פנים של העדר שביעות רצון), וכיו"ב, כי:

נוסף לזה שענין של מחלוקת כו' הוא דבר בלתי רצוי ואסור כו', ובפרט כאשר נמצאים ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריכה להיות השתדלות מיוחדת בנוגע ל"אהבת ישראל" עד לאופן של "אחדות ישראל", כדי לבטל את הסיבה היחידה לענין הגלות, הענין ד"שנאת חנם".

הנה מלבד זה, בנוגע לתלמידים השלוחים ישנו ענין נוסף - שהנהגה כזו היא ההיפך הגמור ממטרת שליחותם! ובמילא - מבטלים הם ובטלה שליחותם.

ולכן, כאמור, יש להתדבר על כל הענינים בדרכי נועם ובדרכי שלום, ובסופו של דבר - לציית להנהלת הישיבה, וכל זה - גם במקרה שהתלמיד בטוח ב"מאה אחוז" שהצדק עמו!

וכמו כן מובן, שבירור וליבון כל ענינים אלו (בדרכי נועם כו') צריך להיות על אתר דוקא, ולכן, אין לשלוח "מכתבים" לכאן כו'.

ובנוגע לפועל:

תלמידים השלוחים שיש להם טענות נגד הנהלת הישיבה (ואפילו - גם לאחרי כהנ"ל) - יתבוננו בינם לבין עצמם, להחליט: אם הם מסוגלים לקבל על עצמם את מרות הנהלת הישיבה - "מה טוב ומה נעים שבת גו'", ואם לאו - מוטב להם לארוז את חפציהם... ולחזור למקום שמשם נשלחו!

(משיחת ש"פ תולדות מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשד"מ, התוועדויות ח"א עמ' 524 - הנחה בלתי מוגה)

❁ "אלו שלא רוצים לעשות לי צער - שיוסיפו בלימוד התורה"

ובפרט אלו שבאים מארץ ישראל, שיש ענין נוסף בהיציאה מארץ ישראל לחו"ל, שהרמב"ם פוסק שמותר רק בכדי ללמוד תורה ולישא אשה, דלישא אשה, עניני הגוף, דכמו בנישואין הנה ע"י נישואין מתחברים האיש והאשה, והאיש שולט על האשה, ו"איזו אשה כשרה שעושה רצון בעלה", הנה כן הוא בנשמה והגוף, שענינה ללמוד תורה ועבודת התפלה, הנה כמו שפסק הרמב"ם הוא בנוגע להיציאה מארץ ישראל לחו"ל, הנה כן הוא בענין "לשמה את אשתו", שבתנאי זה דללמוד תורה ולישא אשה, אז דווקא אפשר לבוא לכאן, וזה נוגע לי כי יש לי חלק בזה וחלק האשמה עלי.

לכן אני מבקש שאלו שלא רוצים לעשות לי צער - שיוסיפו בלימוד התורה בנגלה ובחסידות ובעבודת התפלה, ואם לאו הרי אסור לבוא לכאן, ואפילו אלו שגרים פה, הנה

אם לא מוסיפים בלימוד התורה ובעבודת התפלה, הרי יותר טוב שישבו בביתם ויאכלו "קוגל" שאז יקיימו מצוות עונג שבת, כפי שפוסק אדמו"ר הזקן, שעונג שבת הוא פשוט שיושבים ביחד עם בני ביתו ואוכלים "קוגל".

מאלו שבאו לכאן בשנה שעברה, הנה לא רואים את התוצאות, ואני יושב ומחכה עוד לתוצאות, שעדיין הם רק בכח, ומחכים שיבואו לפועל. וגם אלו שנמצאים כאן, הנה גם כן לא רואים אלא בכח.

אמרתי סדר ללמוד, וכל אחד משתמט מזה בתירוצים שונים, וצריכים לידע שעשרת ימי תשובה הנה לא הזמן ללכת ולטייל, ולקרוא "פייפער" כמו בעלי-בתים חשובים, כמו שבאמריקא נקרא בעלי-בתים חשובים, ובעשי"ת צריכים ללמוד בלימוד הנגלה ובעבודת התפלה ובקיום המצוות בהידור. שתוכנה הפנימי של קיום מצוות בהידור הוא עבודת התפלה, ואלו שבאו לכאן צריכים להוסיף בלימוד התורה, ומכיון שצריך להוסיף בלימוד הנה בהכרח שצריך להוסיף בעבודת התפלה שזה נותן כח בלימוד התורה. עבודת התפלה הוא לא דבר נוסף, אלא בהכרח ללימוד התורה.

ואם אלו שבאו שנה זו לא יוסיפו בלימוד התורה, ובעבודת התפלה, הנה אם ח"ו עד שנה הבאה משיח לא יבוא - הנה יצטרכו לישב ולשקול בישוב הדעת אם כדאי להוציא כ"כ הרבה כסף, ואפילו אלו המארגנים שבאו לכאן לגבות לטובת המוסדות שזהו דבר גדול ותומכיה מאושר, בר"ה קצובים מוונותיו של כל אדם לכל השנה עד כ"ט אלול תשכ"ב שאז יהיה בהרחבה.

(משיחת ש"פ וילך, שבת שובה ה'תשכ"ב - הנחה בלתי מוגה)

☞ "הכוונה בזה היא - ללמוד יותר ממה שלמדו לפני זה"

כיון שישנם תלמידים שהגיעו לכאן מארץ הקודש על פי היתר הרמב"ם שמותר לצאת ללמוד תורה, שהכוונה בזה היא ללמוד יותר ממה שלמדו לפני זה, ועד"ז ישנם כאלו שנוסעים מפה לשם שהם "כתרי מינן", וכולם מקבלים על עצמם כמו שהבטיחו לי ללמוד בהתמדה, שיעשו התוועדות בינם לבין עצמם עבור אלו שקבלו על עצמם גם באופן של בלי נדר, והלימוד יהיה באופן שמביא לידי מעשה. ויהי רצון שמההתוועדות שיעשו יתווסף כח והתעוררות שיהיו חסידים אמיתיים ויראי שמים ולומדים לשם ולתהלה ולתפארת בכל הפירושים, ובפרט לפי פירוש אדמו"ר הזקן בזה.

(משיחת אחרון של פסח ה'תש"ל - הנחה בלתי מוגה)

☞ תלמוד תורה באופן שהתורה תלמד אותו

זה עתה נתקבל מכתבו אודות קבלת היתר יציאה ואשר מתכוונן לנסוע לכאן, ובוודאי

לא יהיו לו קישויים מבחוץ בזה, ובטח ידוע לו תוכן שיחתי מכבר להתלמידים שבאו מאה"ק ת"ו, על פי פסק רז"ל שהציאיה מהארץ מותרת לתמוד תורה, שא"כ צ"ל התלמוד תורה באופן שע"פ תורה נקרא זה בשם תלמוד תורה, וכל אלו השייכים למחנה החסידים ועאכו"כ גם מגזע החסידים חל עליהם הפסק מהו ענין ת"ת ע"פ המובאר בתורת החסידות, והנקודה בזה הוא פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקל"ה נבג"מ זי"ע בשם נשיאינו רבוה"ק זצוקל"ה נבג"מ זי"ע שהוא ילמוד תורה באופן כזה שהתורה תלמוד אותו, ובוודאי מקבל עליו בהחלט גמור להתנהג מתאים להנ"ל, והשי"ת יצליחו שתהיה הנסיעה וביאתו בשעה טובה ומוצלחת ובתלמוד תורה ביראת שמים.

(אשכילה בדרך תמים' עמ' 193)

❁ שיעור ההוספה - פעמיים מכפי שלומד בחור (בחו"ל) מתמיד

... ובפרט הבחורים שהגיעו מארצינו הקדושה, בהסתמכם על פסק הרמב"ם שההיתר לנסוע מארץ ישראל הוא רק מצד ללמוד תורה - ודאי מובן גודל החוב שמונח עליהם ללמוד בהתמדה ושקידה, היות שזהו כל התנאי שמותר להם לנסוע.

... ובאופן של הוספה לגבי כפי שלמדו שם, היות שאם לא - יכלו להישאר שם וללמוד תורה, והראיה שהרי שם באמת למדו ולא יכלו בשביל כך לצאת מארץ ישראל, מובן שזה צריך להביא הוספה בלימוד התורה שלהם, ללמוד יותר מכפי שלמדו שם.

כמה השיעור בההוספה - אומרת הגמרא (כתובות עה.) ש"חד מינייהו (מארץ ישראל) עדיף כתרי מינן (משני תלמידים בבבל)", וממילא מובן שמונח עליהם חוב ללמוד פעמיים מתלמידי חו"ל. והכוונה פעמיים מכפי שלומד בחור (בחו"ל) מתמיד, היות ש"בשופטני לא עסקינן", לא מדובר אודות בחור "שופטני", שלא למד כפי שצריך, אלא שצריך ללמוד פעמיים מכפי שלומד בחור מתמיד שלומד בהתמדה.

... איך יכול אבל בחור להיות שקדן, זהו לא ממנו עצמו, אלא זה תלוי בראש ישיבה, במשגיח ובמשפיע, וכהשיחה הידוע מהרבי נ"ע, וכפי שגם נדפס, שכל דבר שבחור עושה צריך להיות קשור עם הראש ישיבה, ראש מתיבתא, משגיח ומשפיע. עד שאפשר לדעת מהבחור מה הוא הראש ישיבה וכו', ובמילא: "אם זכה וזיכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו".

(משיחת ש"פ שמיני מבה"ח וער"ח אייר ה'תשכ"ח - הנחה בלתי מוגה)

❁ לימוד באופן שהלימוד לפני זה, אינו נקרא "תלמוד תורה"

ישנם כאלו שיצאו מארץ ישראל, ובוודאי יצאו בהתאם לדין שאין לצאת מארץ ישראל

אלא אם הכוונה היא ללמוד תורה. ואם כך הוא לגבי כל יהודי, וכל שכן אצל יהודים שומרי תורה ומצוות, על אחת כמה וכמה אצל אלו שכל ענינם ומעיינם הוא ללמוד תורה, ברור איפוא שכל נסיעתם היא ללמוד תורה, היות שהינם בחורי ישיבה וכל מעיינם הוא לימוד התורה.

ואע"פ שגם שם, בארץ ישראל, למדו תורה, אמנם בלימוד התורה ישנם דרגות. ובמילא באים הם להוספה שלומד באופן כזה, בדרגא נעלית, ששם לא למד.

עד שמה שלמד לפני כן נקרא "ביטול תורה" לגבי עכשיו, וכפי שדובר פעם שאם ניתן ללמוד תורה בעמקות יותר, ולא לומדים, נקרא זה ביטול תורה, כפי שהראיה על כך ממה שהגמרא אומרת ש"מבטלין תלמוד תורה בשביל מקרא מגילה", ולכאורה אינו מובן: מגילה הינה גם כן חלק בתורה, מדוע נקרא זה "ביטול תורה", מגילה היא גם כן ענין של לימוד תורה?

אלא, מכיון שיכול ללמוד עם פשט רמז דרוש סוד וכו', ובשעה שקוראים את המגילה הוא אינו יכול לעשות כך, כיון שצריך לאחוזו עם הבעל קורא וכו', ויכול הוא רק לשמוע פירוש המילות, ולא יותר, נקרא זה ביטול תורה, כיון שלפי ערכו, אין זה לימוד תורה.

ועד"ז מגיעים עכשיו לכזו דרגא בלימוד התורה, שלפני כן אין זה נקרא לימוד תורה לגבי זה.

❁ פועלים גם על הזולת

וממילא מגיע להם יישר כח, הן מצד עצמם גופא שכתתו רגליהם ללמוד תורה, במיוחד כאשר יש לכך השפעה גם על הזולת, כאשר הזולת רואה שהלה כתת רגליו כדי ללמוד תורה ואף לווה לצורך הוצאות הנסיעה - אשר "עבד לווה לאיש מלווה". הכל כדי ללמוד תורה, בוודאי שהדבר פועל עליו, בודעו שעליו לא מוטלות בעיות של הלוואות וכו', וצריך רק שימסור רצונו ללמוד תורה, וודאי שהשני גם יעשה כך.

עד שהדברים פועלים גם על אותם שכבר אינם מצויים בין כותלי הישיבה, ששכנעו עצמם כי אינם צריכים להגיע לזה וכביכול הם נעלים מזה, אף שגם הם חייבים בקביעות עיתים לתורה של (לכל הפחות) "פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית".

. . . עד שפועלים על הזולת שיעשה בדיוק כפי שהוא עצמו עושה, ואז "זכה, וזיכה את הרבים" ופועל הוא גם הזולת שלא יסתפק במה שהוא עצמו לומד, אלא שיפעל שגם השני ילמד.

❁ "ומפתח אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים"

ובמילא, מגיע להם יישר כח על כך, אמנם, מנין מתחיל היישר כח, מביטים ("גיט מען אַ קוק") בפסוק, ורואים שבפסוק כתוב היישר כח, כפי שכתוב "ומפתח האוהל מועד וגו'", שענין אוהל מועד בפשטות הוא ענין התורה, ש"לא תצאו שבעת ימים", זאת אומרת, שלא רק בשבת ובימות החול - שהינם ימי הקריאה, ולא רק יום ראשון שלמחרתו של יום השבת, אלא "כל שבעת ימים", בכל שבעת הימים - לא תצאו.

ואעפ"י שישנם זמנים שאינם סדר הישיבה, בכל זאת קיים אצלו הענין של "לא תצאו וכו'" ענינו הוא - לימוד התורה. שום דבר אינו נוגע לו כי אם שעליו לשמור על סדרי הישיבה, אך גם לאחר זה עליו ללמוד וזהו כל ענינו.

אפשר ויטען "איך אפשר לומר "לא תצאו מפתח אוהל מועד שבעת ימים" והרי זקוק הוא לאכול ולישון ועפ"י תורה אין אפשרות לא לאכול ולא לישון".

וכמבואר בירושלמי, שאם נשבע "שלא אישן וכו'" אין אפשרות של קיום השבועה, מפני שבשלושה ימים או בשבעה ימים מוכרחים להיות ענינים אלו, כי כך הטביע הקב"ה את העולם ע"פ הטבע, והו ע"פ התורה.

ברם, הנאמר הוא "מפתח אוהל מועד" ולא מ"אוהל מועד". ענין הפתח בפשטות הוא שדרכו נכנסים ויוצאים. לא בתמידות היה אהרן הכהן בעצמו באוהל מועד בו היה נמצא רק בשעת עבודתו, אך תמיד היה נמצא מסביב לאוהל מועד נכון לאפשרות שיצטרך להכנס.

וממילא, גם באכילתו ובשינתו הרי הוא ב"פתח אוהל מועד" מפני שגם מעשים אלה הינם לשם שמים ו"בכל דרכיך דעהו".

וכאן אפשר ובא בטענה, כי אין לו צורך בשבעת ימים, כי מילואו ושלמותו יתקיימו במילואם ובשלמותם ובשעה שהשלימים ילך לטייל.

האמת היא, שאדם קרוב אצל עצמו ואינו יכול לעמוד ולומר כי שלם הוא, אך שואל הוא את העומד על גביו, את הראש ישיבה, משגיח ומשפיע ואם הם אומרים כי שלם הוא, יכול הוא לצאת לטיול.

ויש לו ממי ללמוד, בראותו כמה בעלי תורה יוצאים לטיולים ואע"פ שבנהיותו ברוסיא התנהג במסירות נפש בפועל, הנהגה כזו היא רק שם, אך באמריקא שונה הדבר וכאן קשה לנהוג באופן "ודתיהם שונות מכל עם".

ברם, על זה נאמר "שבעת ימים ימלא את ידיכם", וכמבואר בפירוש רש"י שהמילה "יד" כוונתה לכל הענינים הקשורים בו - שליחותו, רשותו וכו'. כל זה נקרא "יד", כל הענינים שמחוצה לו נקראים "יד".

היות שלומד בישיבה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא הדור, עליו להיות כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר רוצה ממנו, וכ"ק מו"ח אדמו"ר לא רצה שתלמיד הישיבה יהיה "צדיק באדרתו" (א צדיק אין פעלץ"), אלא יפעל גם בחלקו בעולם ועל הזולת בהפצת המעיינות חוצה.

ובמילא, לא יתכן לעולם שיטען ששלם הנהו. ואפילו ראשי הישיבות וכו' לא יוכלו לומר, כן, מפני שאין חכם כבעל הנסיון, בזה אפשר להוכיח לאחר זמן כשהוא פועל בעולם, ובהווה הוא לגמרי אינו שלם.

וזה שנאמר "שבעת ימים לא תצאו וגו' כי שבעת ימים ימלא את ידיכם" הואיל ומוכרח להיות "ידיכם", לרדת לעולם, בחלקו בו, ממילא מוכרח להיות "שבעת ימים לא תצאו" ולעולם לא יוכל לבוא בטענה כי שלם הנהו.

כל זה הוא ציווי, אבל כמבואר שהתורה מדברת גם ב"גוף שלישי", וזוהי גם הבטחה שכן יהיה "מפתח אוהל מועד לא תצאו", וההכרח הוא רק שתהיה בחירה כי הרצון הוא שיעשה זאת מצד עבודתו ולא יהיה "נהמא דכסופא". וממילא צריך להיות "ובחרת בחיים", ומפני זה נאמר הדבר גם בלשון ציווי.

אך בוודאי יבחר בחיים, וממילא ישנה ההבטחה ונתינת כח שיהיה באופן של "לא תצאו מפתח אוהל מועד שבעת ימים" עד כמאמר רש"י שבצעו, שלא הטו ימין ושמאל ולא שינו כלום, עשו בדיוק רצונו של הקב"ה.

(משיחת ש"פ צו, שבת הגדול ה'תשכ"ט)

❁ "להבחינה צ"ל מוכנים"

... לפלא שאינו כותב יותר בפרטיות מהאברכים הת' שי' שביקרו כאן, וגם הסיבה שרובם לא נבחנו (וכנראה מטעם זה גם לא נכנסו [ליחידות]). ואף שפשוט שהכניסה בכל פעם שבאים לכאן, לאו דוקא, ואדרבה, אבל להבחינה צ"ל מוכנים, ובמילא גם להבחן . . .

(אייר ה'תשט"ו. אג"ק חכ"א עמ' רצה)

❁ לימוד בהתמדה בלבד

שאלה: הועלתה הצעה שהיות וישנם . . . שאינם מבינים שיחות כ"ק אד"ש באידיש, לתרגם שיחות . . . דשנה זו ללה"ק . . . ושאלתי היא . . . האם ראוי ונכון שהת' . . . וכן . . . [מהקבוצה] יעשו במלאכת התרגום?

מענה: . . . כ"פ נדבר ונת' שביאתם לכאן בתנאי וע"מ ללמוד בהתמדה וכו' וכו' - וע"פ פס"ד הרמב"ם. ותמיה גדולה על שאלתו הנ"ל.

(אייר ה'תשכ"ז)

❁ שלילת עיסוקים אחרים - אף ברשות ההנהלה

באחד משנות הכ"פים, נתנה ההנהלה רשות לאחד הבחורים מ'קבוצה' לעסוק בזמן הסדרים בענין מסויים. בהכנסו ליחידות סיפר ע"כ לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. הרבי הגיב באמרו, שאעפ"כ אין לו להתעסק בזה בזמן הסדר, מכיון שיצא מארץ הקודש לחו"ל וההיתר לצאת הוא ע"מ ללמוד תורה, א"כ עליו ללמוד בכל שעות הסדר אפילו אם יש לו היתר מההנהלה ע"כ!

(מפי הרב משה הבלין. קובץ 'הערות' הנ"ל)

❁ הנסיעה - כדי ללמוד בלבד

באחת השנים הגיע בחור מארץ הקודש לקבוצה, וטען שכל ענינו של בחור בקבוצה, הוא להביט כל הזמן בהנהגותיו הקדושות של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, בטענה ש"ללמוד - אפשר גם בארץ הקודש".

כשנכנס ליחידות, אמר לו הרבי שיסע חזרה ללמוד בארץ הקודש.

(מפי השמועה. קובץ 'הערות' הנ"ל)

❁ בבעלות ההנהלה

בשלהי שנת ה'תשד"מ פנה אחד מתלמידי ה'קבוצה' החדשה (תשמ"ה) לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, וכתב כי הוא רוצה לנסוע לארץ הקודש ליום היארצייט של אביו. הרבי ציין כך:

ללמוד בקבוצה

ובמילא הוא בהנהלת ובעלות ההנהלה דכאן ובכל הענינים יעשה כהוראתם

אזכיר עה"צ.

❁ לימוד ההנהגה בליבואויטש שנה שלימה

באחת השנים שלח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א את תלמידי ה'קבוצה' למר שז"ר כדי להודות לו על המאמצים שעשה כדי שהתמימים יוכלו לשהות אצל הרבי שנה שלימה. לאחר שנציגי התמימים הודו למר שז"ר על השתדלותו, אמר מר שז"ר כי פעם אמר לו הרבי אודות 'קבוצה':

במשך תקופה זו יוכלו התלמידים לעמוד על מנהגי הרבי וחצרו במשך השנה כולה, דבר

שיעזור להם במשך כל חייהם.

(נשיא וחסיד' עמ' 236)

❁ עכשיו לנסוע!?

א' הת' ששהה ב-770 במסגרת ה'קבוצה'- והיה מקבל מהוריו טלפונים ומכתבים אין ספור, החוזרים ומבקשים ותובעים ממנו לחזור ארצה, ומיד!

בצר לו פנה אל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א והתנה את צרתו זו, הוריו מתגעגעים אליו ורוצים לראותו.

הרבי חיך ואמר: "כתוב לבינתך שהבקשה להחזירך הביתה אינה מובנת, שהרי ישנם אנשים, המוציאים סכום גדול של ממון, במיוחד כדי להגיע לכאן לקראת חודש תשרי, והם רוצים שתחזור? (און דאָ זאָל מען צוריקפאָרן?). הבטח להם שאי"ה תחזור יחד עם כל חבריך, מיד לאחר חודש החגים".

(בסוד שיח ח"ב)

❁ "למשך שיכלול את חג הפסח"

להלן מכתב אחד מהת', 'קבוצה' ה'תשכ"א לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, בקשר למאמצי ההשתדלות להאריך את 'אישור השהייה' של הקבוצה:

כ"ק אדמו"ר שליט"א

מכיוון שכנראה שבקשתינו בפרטיות שהגשנו ע"י הקונסוליה למשרד הבטחון וכן בקשת הנהלת הישיבה לא התקבלה, ברצוננו להגיש היום בקשה חדשה לתקופה של 3 חודשים וזה ביררנו אצל הקונסוליה, שאפשר לעשות את זה אפילו עכשיו.

וזה נוסח בקשתינו:

א.מ.נ.

נא לאשר שהותי בארה"ב לתקופה של 4 חודשים. הנימוק הוא, מכיוון שאנו נמצאים כבר בארה"ב אצל כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש, ומשרד הבטחון הואיל לאשר את בקשתינו הקודמת, מבקשים אנו להאריך לערך 4 חודשים מכיוון שכידוע הנסיעה לרבי אינה קלה, ועוד פעם לבוא זה דבר שתלוי בהרבה קשיים, לכם מבקשים אנו להבין את מצבינו ולאשר את הבקשה הנ"ל. עד כאן נוסח הבקשה. הרב דויקאבסאהן שי' יסע היום לוינגרטן וידבר איתו ע"ד הבקשה הזאת ושהנ"ל יעשה השתדלויות לוועדה המטפלת בענין זה שיאשרו לנו בקשה זאת לכל הפחות.

מענה הרבי:

נכון הדבר. ואולי למשך שיכלול את חג הפסח (ואפשר להוסיף זה בנימוק הבקשה).

❁ **להלן מכתב ששלחו תלמידי ישיבת תות"ל כפר חב"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לפני נסיעתם ל'קבוצה':**

ב"ה יום ג' י"ד טבת ה'תש"ל

כ"ק אדמו"ר שליט"א

אנו החתומים מטה תלמידי ישיבת תות"ל כפר חב"ד המתכוננים לנסוע בעזהשי"ת אל כ"ק אדמו"ר שליט"א לחג הפסח הבעל"ט, מבקשים בזה את ברכתו הקדושה אשר יסודרו כל הענינים בהצלחה ללא כל מניעות והפרעות ח"ו. ובוה מקבלים אנו על עצמנו בלי נדר להתחזק בשמירת סדרי הישיבה ולהוסיף מעתה בלימוד התורה כנגלה ובחסידות כל אחד ואחד כפי יכולתו, ומבקשים את ברכתו הקדושה להצלחה בזאת ונבוא לכ"ק אדמו"ר שליט"א בצורה הראויה לנחת רוח לכ"ק אדמו"ר שליט"א.

מענה הרבי:

ב"ה, ר"ח שבט ה'תש"ל,

ברוקלין, נ.י.

האברכים הבאים על החתום בכ"פ-פ"נ

דיום ג' י"ד טבת ה'תש"ל

ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

בעמדנו בעשתי עשר חדש באחד לחודש,

אשר בעשירי בו הוא יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר,

יום זכרון הוא (זמן כפרה ותשועת נפשם מיד שונא) להזכיר כאו"א את עצמו ואת כל סביבתו את נקודת עמלו (של בעל ההילולא) שעמלה נפשו בחייו חיותו בעלמא דין - מסירת נפש על הפצת היהדות, תורת אמת ותורת חיים ומצותי' עליהן נאמר וחי בהם - מבלי להתפעל ואפילו לא להתרשם מכל מונע ומעכב, אויב ושונא,

זכרון ע"מ שיבוא בפועל ובמעשה שהוא העיקר, ללכת בדרך זו אשר הורנו וסלל לפנינו - להפיץ התוהמ"צ חדורים אהבת שם ויראת השם ובאופן דמוסיף והולך.

ותוקף מיוחד לתקופת יום ההילולא בשנה זו (עשרים שנה להסתלקות) אשר הקביעות היא כמו בשנת ההסתלקות - ביום השבת קדש ואשר קורים בו פ' בא.

ויה"ר שיהי' הזכרון וההתעוררות שעל ידו והבפועל שלאח"ז - ברי קיימא ויפעלו פעולתם במשך כל השנה כולה,

ותהא השנה שנת אורה, שנת ברכה, שנת תורה

ושנת גאולה - בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו

ומביאת משיח לתחיית המתים והקיצו ורננו שוכנו עפר והוא בתוכם.

בברכת הצלחה בלימוד התורה וקיום המצות מתוך אהוי"ר

הפ"נ יקרא עה"צ הק' /חיי"ק/

שער שני

עם הרבי

לקוט שיחות, אגרות, מענות אודות האמונה
הברורה והפשוטה בנצחיות חייו של נשיא
דורנו במחיצתו שוהים 'שנה תמימה'

"ואתה הוא חי וקיים.."

נשיא הדור, משיח שבדור מלובש בגוף בשר ודם בעוה"ז
הגשמי והחומרי, בדורנו הוא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח
שליט"א

☞ נשמת משה במיוחד בנשיא הדור

ואמרו חז"ל "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא" - שנשמת משה מתלבשת ב"חכמי הדור
עיני העדה" שבכל דור ודור, ובמיוחד בנשיא הדור, ש"אין דור שאין בו כמשה" (מוכרח
להיות "משה" בכל דור ודור שמלובש בו נשמת משה).

[ואע"פ שאין זה גופו של משה, אך מכיון ש"חיי הצדיק אינם חיים בשריים כי אם חיים
רוחניים", הרי חיי משה אינם החיים הבשריים של גופו, כי אם החיים הרוחניים של
נשמתו; והחיים הרוחניים שלו נשארים נצחיים בעוה"ז הגשמי עי"ז שהם מתלבשים בגוף
של נשיא הדור שבכל דור ודור].

(תרגום מלקו"ש חכו"ע עמ' 7)

☞ ואתה תצוה - נשמה בגוף

גילוי בחינת האמונה וחיזוקה הוא ע"י משה ומבואר בהמאמר, דאתפשטותא דמשה בכל
דרא ודרא, ומבאר שבזמן גזירת המן היה מרדכי בחינת משה שבדורו. ועי"ז פסק הדין על
עצמו, שבדורנו הרי הוא הוא משה רבינו שבדורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, והוא
הזן ומפרנס את ישראל בענין האמונה.

אמנם גילוי בחינת זו בישראל בהיותם נשמות בגופים, הוא ע"י שציווי זה יבוא ג"כ ממשה
רבינו כפי שהוא נשמה בגוף. וי"ל בדרך אפשר, דלכן נאמר ואתה תצוה סתם לא בשם ה'
כי הציווי צריך לבוא ממשה רבינו כפי שהוא נשמה בגוף.

❁ **נשיא דורנו**

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לא נוהג לומר על עצמו במפורש שהוא נשיא דורנו, אלא אומר "כ"ק מו"ח נשיא דורנו". אך ברמז ישנם כמה התבטאויות, ומהם כדלהלן.
[המו"ל].

❁ **הוא פסק על עצמו**

ויש לומר, דעל ידי שמביא בהמאמר מה שכתוב במדרש, שמרדכי בדורו היה שקול כמשה בדורו, על ידי זה פסק בעל המאמר את הדין על עצמו, שהוא הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל אנשי הדור.

(קונטרס "פורים קטן" תשנ"ב, ס"ז)

❁ **"נשמתו בי"**

(וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א:) כך גם על הרבי - אינני אומר "נשמתו עדין", אלא "נשמתו בי"!!!

(תורת מנחם ח"ב תשי"א עמ' 326)

❁ **זהו אותו רבי**

זהו אותו הרבי, עם אותם ההנהגות, אלא שהתלבש בלבושים אחרים, לבושים מאירים יותר, ולמי זה איכפת היות וזה אותו רבי.

(תרגום משיחות קודש (הוצאה חדשה), ח"ד עמ' 126)

❁ **הוא בחיים כעת ג"כ - בלבוש אחר**

כאשר מתאספים יחדיו ומביטים (הבא לקמן אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א בקול בכי) שהנה עומדים יהודים, שזה שהם חיים ברוחניות, וזה שהם חיים בגשמיות [שאצל יהודים רי"ז הולך יחד], זהו משום שזהו "זרעו" - זוהי ההוכחה ש"אף הוא בחיים".

ולא חיים בכ"ף הדמיון, ולא חיים עם פשט'לך, אלא בדיוק כשם ש"זרעו בחיים": כשם שיהודים אלו חיים וביכולתם לפעול, וביכולתם לכבוש את העולם - כמו כן "אף הוא בחיים" כעת ג"כ.

והגמ' יודעת, ש"חנטו חנטיא וספדו ספדיא", וזה כתוב בחומש, וזה קשור עם דין וכו'

וכו' - אך זוהי לא סתירה: זה קשור עם לבוש גשמי, שלבוש זה החליפו, וכעת מתלבש ע"י לבוש אחר.

(תרגום חפשי ללה"ק משיחת י' שבט תשכ"ו - ע"פ סרט הקלטה, ראה שיחות קודש תשכ"ו עמ' 174)

❁ תורתו של נשיא דורנו - לקו"ש

... ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו.

(סה"ש תנש"א ח"ב עמ' 501)

❁ ועד"ז ממלא מקומו דלאחרי זה

... השליח ד"ש"לח נא ביד תשלח", כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד"ז ההמשך דממלא מקומו שלאחרי-זה, ע"ד שהוא הממלא-מקום דאביו, אדמו"ר נ"ע, וכמדובר כמה פעמים בנוגע לשבעת קני המנורה, ובנוגע לשבעת האושפיוזין וכו'.

(שיחות-קודש תשנ"ב עמ' 318)

ענין ההתקשרות אל הרבי הוא לא בגלל מעלה זו או אחרת, אלא בגלל היותו "רבי"... "רבי" הוא זה שמקושר עם עצמות ומהות א"ס ב"ה, ובמילא, לנו לא נוגע אלא ההתקשרות אל הרבי בלבד, ועל ידו מתקשרים אנו עם עצמות ומהות א"ס ב"ה.

(תורת מנחם ח"א תש"י עמ' 94)

לפני ימים אחדים נכנס אלי אברך, וסיפר, מתוך התפעלות, שפעם אמר לו כ"ק מו"ח אדמו"ר שע"ז שיהי' מקושר אליו יהי' מקושר (על ידו) אל מי שהוא (הרבי עצמו) מקושר...

בהיותו בהתפעלות, לא רציתי לקררו, אבל, לאמיתו של דבר, אין זה נוגע לנו (למי הוא - הרבי - מקושר), אנו מקושרים אליו, ובשבילנו אין למעלה מזה ("העכער פון דעם איז פאַר אונדז ניטאָ").

(תורת מנחם ח"א תש"י עמ' 40)

סיפר לי משהו - בהתפעלות - שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר לו: תהי' מקושר אלי, ועל ידי תהי' מקושר אל מי שאני מקושר.

- הלה חשב שבאמרו "אל מי שאני מקושר" התכוון הרבי לאביו אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע

וכיו"ב, ומזה היתה התפעלותו כו', אבל, האמת היא, שכוונת הרבי היתה להתקשרות עם עצמות ומהות א"ס ב"ה!

(תורת מנחם ח"א תש"י עמ' 95)

❁ נשיא דורנו - לנצח!

נשיא דורנו - הדור האחרון - הוא נשיא נצחי של דור נצחי, כנשמה בגוף בחיים נצחיים.

❁ נשמה בגוף באופן נצחי

... ואף שבהמשך הכתוב נאמר "לפני מותו", הרי, מובן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחר כל מה שעברו במשך הדורות שלפנ"ו ויצאו י"ח כל הענינים הבלתי-רצויים (כמובא גם בדרושי אדמו"ר האמצעי), אין עוד ענינים של ירידה כו' (כולל גם שלילת העניין ד"מאן דנפיל מדרגי איקרי כו'), ובמילא, ישנה מציאותו של משה - "גואל ראשון הוא גואל אחרון" - נשמה בגוף באופן נצחי. . .

(התוועדיות תש"נ ח"א עמ' 89)

❁ בדור שמיח לא בא - היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, משא"כ בדורנו זה

מזה מובן החידוש בדורנו - הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפנ"ו (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" למטה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש"הדיבור הוא בגלות" וכו'), משא"כ בדורנו זה - הדור האחרון לגלות ודור ראשון לגאולה - נעשה תומ"י "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות הגדולים דגילוי תושב"כ ותושבע"פ, אלא אדרבה - מתווספת שלימות נעלית יותר [לא באופן ד"ככד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב, בהיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות "אתפריעו כל נהורין" ש"נתלו" עתה, עיי"ז שמיח צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח" וילמד תורה את כל העם כולו, עד "תורה חדשה מאיתי תצא".

(תרגום מסה"ש תשנ"ב ח"א עמ' 294)

❁ אין שום שינוי, אפי' לא השינוי דגניזה

כפי שמגלה את עצמו "בקרבתנו" "נביא אקים להם גו' כמוך", נשיא הדור ש"הנשיא הוא הכל", "צדיק יסוד עולם".

ע"ד אבן השתי' - שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפי' לא השינוי דגניזה, כהארון שנגנו וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי) - שממנה הושתת כל העולם כולו.

(תרגום מסה"ש תנש"א ח"ב עמ' 794)

❁ אבן השתי' בגלוי

. . לקודש הקדשים, ששם נמצאת אבן השתי', שמלכתחילה לא נגנוה, אלא נמצאת תמיד בגלוי.

(התוועדויות תנש"א ח"ד עמ' 217)

❁ אבן השתי' ללא שינויים

אבן השתי' שקיימת בשלימות ובגלוי גם בזמן הזה בלי שינויים במקום קודש הקדשים בבית המקדש - שלכן מתחזקת יותר הטענה והתביעה דבנ"י על הגאולה, בטענה כי רואים עכשיו בגלוי בעולם הזה התחזקת את אבן השתי' שהיא היסוד של כל עוה"ז גם עכשיו - כי היא נותרה בשלימות ללא שינויים במקומה.

(סה"ש תשנ"ב ח"א עמ' 11)

❁ הגם שנראה ההיפך

כידוע דמשיח בן דוד בא בהיסח הדעת שזהו מצד העלמות וההסתרים כו' שהן מצד ההתעלמות כו', והינו לפי שאמית' הגילוי דמשיח הוא שיתגלה בחי' עדין עילאה סתימאה שזהו מה שסתום בעצם כו' ולפי שמתעלם בעצמותו ביותר ע"כ עוד נראה ההיפך כו',

(ליל ב' דחה"ס, עדר"ת, "בשעה שהקדימו" ח"א עמ' תיט-כ)

❁ "עתיד משיחנו להתכסות אחר שנגלה וישוב ויתגלה"

(יב) "אשרי המחכה וגו'" - ארבעים וחמש שנים נוספים על חשבון העליון שעתיד משיחנו להתכסות אחר שנגלה וישוב ויתגלה וכן מצינו במדרש רות וכן יסד ר' אליעזר הקליר (בסילוק יוצר פרשת החדש).

(רש"י דניאל יב, יב ועוד, הדגש אינו במקור, ראה בפרטיות יותר - במדב"ר יא, ג)

❁ נשיא הדור - משיח שבדור

כלומר: "משיח" - הוא נשיא הדור (כדלקמן), ולכן, כאשר ה"שליח", שלוחו של נשיא הדור ("שלוחו של אדם כמותו"), מצרף ומוסיף יו"ד, עשר כחות נפשו... למילוי השליחות - אזי מתגלה אצלו בחי' המשלח - "משיח".

והענין בזה:

נשיא הדור הוא - "משיח", החל מהפירוש הפשוט ד"משיח" ("משיח ה'") - מלשון משוח, שנמשח ונבחר להיות נשיא ורועה ישראל; ולא תהי' שום תרעומת ("איך וועל ניט האבן קיין פאריבל") אם יפרשו "משיח" כפשוטו, משיח צדקנו, מכיון שכן הוא האמת - שנשיא הדור הוא משיח שבדור.

. . ובכל אופן, גם אלו הטוענים שסגנון כזה ותוארים כאלו הם למעלה מכפי יכולת הקליטה דכלי השגתם - הרי אין כל נפק"מ אם בכחם לקלוט זאת אם לאו, ואין זמן להמתין עד שהדבר יקלט בכלי השגתם;

התוועדויות, שיחות, חלוקות ותפילות - הכל מוכרח שימשיך

כי שלימות ענין הנצחיות היא דוקא כשנמשכת וניכרת בכל הפרטים, דבאם פרט א' אינו נצחי ה"ז מורה על "חלישות" גם בהענינים שהם נצחיים, כי יש נתינת מקום ואפשריות להיפך הנצחיות.

(דבר מלכות ש"פ צו הע' 69)

וממשיכים את כל זה גם בימי השבוע, החל מיום ראשון . . ובפרט שבו הונהג לאחרונה להוסיף במצוות הצדקה . . וכיון שנהוג כך למעלה משלוש שנים הרי זה נעשה ענין של "חזקה" וחזק ולא שייך בזה שינוי והפסק כו'.

הערת המו"ל: החל מיי"א ניסן תשמ"ו נוהג כ"ק אדמו"ר שליט"א לחלק דולרים לצדקה בכל יום ראשון בשבוע.

(דברי משיח ש"פ נשא - התוועדות ב' סי"ב)

הוספה

❁ מי שלא יתפעל

בשם כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א: לפני ביאת משיח תהי' שוב אותה תופעה שהיתה לאלוהי הנביא עם נביאי הבעל בהר הכרמל, אלא שאז ירדה האש על המזבח של אליהו

הנביא ולא על המזבח שעשו נביאי הבעל, ואילו לפני ביאת משיח תרד האש על מזבח עובדי הבעל ולא על מזבחו של אליהו הנביא, ומי שבכל זאת לא יתפעל מכך וימשיך להאמין שאליהו הנביא - הוא זה שיוכה לראות בביאת המשיח.

(תמצית מספר "והוא יגאלנו" עמ' 109 וכ"כ ב"דברי שמואל" פר' נח עמ' מ)

☞ "כל שהאמין בו"

ובאותה שעה חוזרין ישראל לדעת אחרת ומבזין למשיח ואומרים אוי לנו שתעינו אחר . זה. אמר להם הקב"ה: עכשיו תראו את האור שלו . . . וכל שהאמין בו אינו נמחק מספר החיים. שנאמר: . . . "ובעת ההיא ימלט עמך"!.
(פרקי היכלות רבתי פל"ה, ו)

☞ מי שהוא מאמינו

כל מי שהוא מאמינו והולך אחריו הוא אוכל שרשי רתמים ועלי מלוחים הה"ד (איוב ל) הקוטפים מלוח עלי שיח ושורש רתמים לחמם.

(במדב"ר יא, ג)

שער שלישי

770

לקוט שיחות, אגרות, מענות וסיפורים
מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
אודות מעלת 770 - בית משיח,
והשפעתו בעולם

❁ משיח צדקנו יתגלה כאן

ובפשטות - שתיכף ומיד יבוא משיח צדקנו ויתגלה כאן, בד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבהם היה במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, בהם התפלל ולמד, ובהם הכריז "לאלתר לגאולה".

(ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשמ"ט. התוועדויות ח"א עמ' 88)

❁ 'בית גדול' עם כל הפירושים

(מענה ע"ד מינוי גבאים (חדשים) לביהכנ"ס ליובאוויטש שבליובאוויטש (770)):

. . ויהא כהנ"ל במכ' זה - בהצלחה ויהא [ליובאוויטש בליובאוויטש] בית גדול עם כל הפי' דחז"ל (מגילה כז, א).

ליובאוויטש בליובאוויטש: תיבות אלו, מתוך המכתב, עוגלו ע"י כ"ק אד"ש מה"מ וסומנו לכאן.

עם כל הפי' דחז"ל: "בית גדול - מקום שמגדלין בו תורה, מקום שמגדלין בו תפלה".

(נלכה באורחותיו עמ' 212)

❁ בית כללי עבור כלל ישראל

וכל זה מודגש ביותר בנודע לה"בית" של כ"ק מו"ח אדמו"ר - להיותו בית כללי, עבור כלל ישראל.

כשנכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר לביתו בפעם הראשונה, נכנס לביהכ"נ וביהמ"ד ואמר: "יהי רצון אִז די תפילות זאָלן זיין מיט אַ פנימיות, און עס זאָל זיך דאָווענען מיט דעם אמת עבודה-פנימיות'דיקן געשמאַק" [יהי רצון שהתפילות תהיינה בפנימיות ושהתפלה תהיה מתוך תענוג של עבודת אמת פנימית].

ולכאורה: כשמדובר אודות קניית בית דירה - מה נוגע התפילות וכו'?

וההסברה בזה - משום שהבית הוא בית כללי עבור כלל ישראל, כי, זה שנכנס לדור בבית זה הוא נשמה כללית שהתעסקותה בענין התפלה, מלשון חיבר (תפלה מלשון התופל),

לחבר את כלל ישראל לאביהם שבשמים.

(משיחת ר"ח סיון ה'שי"ת. התועדויות עמ' 82)

❁ "אפילו פון די ווענט פון 770, קען מען ארויסנעמען..."

א' מבחורי הקבוצה (שבהיותו בחצר הרבי לא שמר את הסדרים בדיוק וכו'), ובשנה שלאח"ז נהי' חתן, רצה לנסוע לרבי לשהות במחציתו עד עת החתונה. הוא פנה במכתב להנהלה, והם ענו לו שלא נותנים לורשות בגלל התנהגותו בשנה שעברה. אחר כמה זמן פנה אליהם שוב, וכאשר ענו לו בשלילה, כתב מכתב לרבי.

כאשר חברי ההנהלה נכנסו לרבי (כפי שהי' נהוג באותו זמן - שחברי ההנהלה נכנסו לרבי פעם בשבוע) אמר להם הרבי שקיבל מכתב מא' מתלמידי הקבוצה באה"ק, שרוצה להגיע לכאן עד עת חתונתו, והורה שיתנו לו להגיע, והתבטא: "אפילו פון די ווענט פון 770 קען מען ארויסנעמען..." [-אפילו מהקירות של 770 אפשר לקבל משהו...]

(בית חיינו' גליון 128)

❁ מקבלים אפי' מהקירות

הרה"ת ר' יצחק הענדל ממונטריאול כשהיה בחור, בזמן הרבי הריי"צ, הגיע ללמוד ב-770, אך מכיוון שלא היו התועדויות וכו' - רצה לחזור לביתו. אמר לו כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א:

הגיע הזמן לקבל מהקירות של 770.

(מפי השמועה)

❁ המקור להפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל

ובפרט - שספר תניא זה [בכתב "בריי"ל] כבר הגיע לבית זה, בית הכנסת, בית המדרש, ובית מעשים טובים שנמצא בד' אמות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשר שנים האחרונות שלו בעלמא דין (ד"קדושה לא זזה ממקומה") - המקור להפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל. זוכינו להמשיך עבודתו בביהכ"נ וביהמ"ד ובית מעש"ט זה (גם ע"י עריכת התועדויות חסידיות וכיו"ב במקום זה), כולל ובמיוחד - העבודה והפצת המעיינות חוצה, ובהוספה באופן ד"מעלין בקודש".

(משיחת ש"פ עקב, מבה"ח אלול ה'תנש"א. ספה"ש ח"ב עמ' 765)

☞ הברור דצרת נעשה ע"י 'בית יוסף' - 770

יש להוסיף ולהעיר ע"ד הרמז:

"צרת" בגימטריא שבע מאות ושבעים (770), השלימות מספר שבע, כפי שכל א' כלול מעשר (שבעים), וכפי שכל א' כלול ממאה (שבע מאות), ושניהם יחד (שבע מאות ושבעים), וי"ל שזוה מרומז שבהברור דמדינת צרת, נגמר ונשלם ברור העולם שנברא בשבעת ימי הבנין בכל הפרטים ופרטי פרטים.

ולהעיר שהברור ד"צרת" שמספרו "770" נעשה ע"י ("הלהבה" שמאירה מ) "בית יוסף", ועד לבית יוסף כפשוטו, הבית שבו בחר ועד שקנהו ובו חי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ומשם הולכת ונמשכת ("מוסיף והולך") העבודה ד"בית יוסף" - שמספרו (מספר הבית כפשוטו) "770".

(משיחות ע"פ וישלח, ט"ז כסלו ה'תשנ"ב. ספה"ש ח"א עמ' 164)

☞ מ-770 מופצים המעינות

ולהוסיף (ע"ד הצחות והרמז): "צרת" היא גם בגימטריא שבע מאות ושבעים (770), שלימות המספר שבע, כפי שכל א' כלול מעשר (שבעים), וכפי שכל א' כלול ממאה (שבע מאות), ושניהם יחד (שבע מאות ושבעים). ויש לומר שדבר זה מרמז שבברור של המדינות הללו, נגמר ונשלם ברור כל העולם שנברא בשבעת ימי הבנין בכל הפרטים ופרטי פרטים.

יתר על כן: "770" - זהו מספר הבית של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר בור חי ועבד עבודתו בעשר שנים האחרונות של חיים חיותו בעלמא דין, בארצות הברית (חצי כדור התחתון). ויש לומר, שזה מרמז על הענין השני (הנעלה) בבירור וצירוף [נוסף על הברור של התחתון ביותר, אבל באופן שנשאר תחתון בערך לעליון], שהוא נעשה כמו העצם ("770") עצמו, הבית של נשיא דורנו, מקורה של הפצת המעינות חוצה בזמן הזה בכל קצוי תבל.

(משיחות ע"פ וישב, כ"ד כסלו, מבה"ח טבת ה'תשנ"ב. התועדויות ח"א עמ' 406)

☞ מכירת המצוות בהדגשה יתירה בבית כנסת זה

כנהוג בכל שנה - ימכרו עתה המצוות דבית-הכנסת ובית-המדרש זה, אשר, להיותו ביהכנס' וביהמ"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו למד והתפלל ועסק בתורה וגמ"ח, וממנו הפיץ כל עניני תורה ומצוותיה, עד להפצת המעינות חוצה, בכל העולם כולו, במשך עשר שנותיו האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ו"קדושה לא זזה ממקומה",

ואדרבה, הולך ונתוסף ביתר שאת וביתר עוז עד היום הזה - מובן שכל האמור לעיל הוא בהדגשה יתירה בנוגע ל"מכירת המצוות" דביהכ"ס וביהמ"ד זה.

(משיחת ש"פ בראשית, מבה"ח וער"ח מרחשון ה'תש"נ - ע"ד "מכירת המצוות". ספה"ש ח"א עמ' 85)

❁ בית הכנסת של הרבי הוא מספיק גדול

. . . ולהעיר, שאפילו בנוגע למקום שבו חי והתגורר כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו במשך עשר שנותיו האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, שענין האכילה ושתייה במקום זה היתה קשורה רק עם אכילה שלו - הרי, האכילה שלו קשורה גם עם האכילה של החסידים, שאכילתם במשך כל השנה כולה (לא רק בחג הסוכות כשאוכלים ביחד עם ה"אושפיון"...) חדורה ברוח החסידות כו'. ועד"ז בנוגע להבנין בכללותו - שמזמן לזמן מתאספים בו כו"כ מישראל, "ברוב עם הדרת מלך" - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועורכים התוועדות שיש בה גם עניני אכילה ושתייה גשמית (עד לחיוב דברכת המזון, או עכ"פ ברכה מעין ג'), אע"פ שמהגשמיות עושים תיכף רוחניות (כהפתגם הידוע).

הסיבה לכך שמאריכים בכל הנ"ל (עם היותו דבר הפשוט), היא, מצד הבלבול שנעשה בנוגע לבנין ביהכ"ס וביהמ"ד:

בהעדר נקודת התכנית הראויה, בא כל אחד עם סברא משלו, וכשפלוני אומר באופן כך אומר, שהוא יבנה בנין גדול יותר!

על כך אומרים לו: את בית הכנסת של הרבי - אינך צריך "להגדיל", הוא מספיק גדול... כמה שרק תגדיל אותו, ישאר לא יותר גדול כמו עד עתה. גדלותו (עד עתה) אינה ע"י הוספה, ואדרבה, הלוואי שההוספה לא תעשה שינוי בגדלותו של ביהכ"ס וביהמ"ד כמו שהיה במשך עשר שנים האחרונות דכ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו בעלמא דין, נשמה בגוף.

זאת ועוד:

ביהכ"ס וביהמ"ד - כמו כל ענין של קדושה - אינו נשאר על עמדו, אלא הוא באופן של "מהלך", ובמילא, מזמן לזמן (ועד - מרגע לרגע) ניתוסף בו יותר, בגובה, ברוחב ובאורך, ואין להתערב בענין זה, להוסיף או לשנות, אלא, צריך לסמוך שכל מה שיכולים להוסיף בגובה, ברוחב ובאורך - יעשה זאת בעל הבנין, הרבי, נשיא דורנו!!

אלא מאי - הוא לא רואה זאת בעיני בשר שלו, הרי זה כמשל הידוע לעגלה רתומה לסוסים שמונהגים ע"י העגלון בשביל להוליך את החכמים שיושבים בעגלה ומדברים דברי חכמה, אשר, לכאורה נוסעים כולם (החכמים, העגלון והסוסים) לאותו מקום, ולכולם

תכלית שיש לה מקום בתורה, שכן, גם מחשבת העגלון או מחשבתם של הסוסים להגיע אל התבן, קשורה עם שלילת צער בעלי חיים, ומה גם שצריכים את הסוסים בשביל ליקח את החכמים לנסיעה שניה ושלישית, לכל מקום שליבם חפץ.

ובנוגע לסוסים - הרי ידוע הפתגם (שמביא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) בשתי הגרסאות: א) להכות את הסוסים עד שלא יהיו סוסים ("שמייסן די פערד זיי זאלן ווערן אויס פערד"), ב) להכות את הסוסים שידעו שהם סוסים ("שמייסן די פערד זיי זאלן וויסן אז זיי זיינען פערד"). וכשידעו שהם סוסים, אזי יתפללו להקב"ה שהם לא יהיו סוסים, אלא יגיעו למעלת השלימות שבאה (והיא מעין) מהשלימות של החכמים היושבים בעגלה, ויתרה מזו - מכיון שסייעו לחכמים להביאם למחוז חפצם, ועי"ז גרמו לחכמה הכי גדולה שנתאספה אצל החכמים ע"י השקו"ט שביניהם וכו', בוודאי מגיע להם שכר - שתהיה אצלם מעין השלימות של החכמים, ולא מספיק מעין זה או כעין זה, כי, הגורם צריך לקבל חכמה גדולה יותר ממה שגרם לחכמים שקבלו את עזרתו.

ותן לחכם ויחכם עוד - להבין פרטי הנמשל בעבודתו של כל אחד ואחד, ובפרט שהנמשל מובן באופן הכי פשוט, הכי גלוי והכי ברור (אפילו לטף)

(משיחת ליל הושענא רבה ה'תשמ"ט. התוועדויות ח"א עמ' 198 - הנחה בלתי מוגה)

☞ צריכים להשתדל להמצא יותר במקומו של הרבי

בין הניגונים המיוחסים להחסידים של אדמו"ר האמצעי ישנו הניגון "ניע זשוריצי חלאַפצי", ומבאר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, שאצל החסידים של אדמו"ר האמצעי היתה הדאגה היחידה כיצד לבוא עד ה"מרוז" (יאק דאיעדעם דא קארטשאַמקע"), וכאשר באים לשם אזי לא חסר מאומה...

ותוכן הענין:

כאשר נמצאים בנסיעה בדרך, נכנסים לה"בתי מרוז" ("קרעטשמעס") שנמצאים באמצע הדרך, ושם יכולים לנוח, להתפלל וללמוד השיעורים במנוחת הדעת.

והנמשל בזה - שהנסיעה בדרך קאי על זמן הגלות, "מפני חטאינו גלינו מארצנו", שכל בני"הן אלה שנמצאים כאן, בחוץ לארץ, והן אלה שנמצאים בארץ ישראל) הם בגלות, בדרך, ובאמצע הדרך ישנם "בתי מרוז" "קרעטשמעס", שהם המקומות של הרביים.

ובמילא, צריכים להשתדל למעט ככל האפשרי בשהות בדרך, ולהמצא יותר ב"בית המרוז" ("קרעטשמע"), במקומו של הרבי, מתוך ידיעה ששם לא חסר מאומה.

(משיחת ש"פ ויצא, ט' כסלו ה'תשי"א. התוועדויות עמ' 7-106 - הנחה בלתי מוגה)

❁ עליה לרגל ל'מקדש מעט'

ייש להוסיף, שענין זה מודגש עוד יותר - כאשר "עושים גם היום" מעין ודוגמת הענין דעליה לרגל:

בנוגע לתוכן הענין דעליה לרגל בעבודה הרוחנית בנפש האדם - מבואר בלקו"ת ש"משחרב ביהמ"ק, הגם שאין אנו יכולים להשתחוות (עיקר הראיה היא ההשתחוואה שהיה משתחוה ויוצא"), עכ"פ נתפשטה קדושת הארה זו אפס קצהו במקדש מעט, בהכ"נ ובהמ"ד, ועאכו"כ - בהכ"נ ובהמ"ד מיוחדים, וע"ד - של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו .

ואכן "עושים גם היותם" - שכמה וכמה עשיריות ומאות מישראל מטלטלים את עצמם ("טלטולי גברא" וגם "טלטולי דאיתתא") מביתם ומקומם, כדי לשהות במשך מועדי חודש תשרי בד' אמותיו של נשיא דורנו, מעין ודוגמת וזכר לענין דעליה לרגל בזמן שביהמ"ק היה קיים.

ומכיון שנמצאים כאן עדיין כמה וכמה שלא מיהרו לחזור לבתיהם מיד לאחר שמח"ת, אלא נשארו גם לשהה במרחשון (שבת זה), ורק לאחר כן עומדים לחזור לבתיהם, איש איש למקומו, המקום שהועידה לו ההשגחה העליונה למלא את תפקידו ושליחותו, "לשכן שמו שם" - אזי מודגש עוד יותר ענינו המיוחד דשהה במרחשון, סיום וגמר העליה לרגל.

(משיחות ש"פ נח, ו' מרחשון ה'תשמ"ז. התוועדויות ח"א עמ' 465)

❁ "לך לך מארצך" כדי להיות בד' אמותיו של נשיא הדור

ענין נוסף שבקשתי שיפרסמוהו - בקשר ובשייכות לשבעה במרחשון:

א) נתינת יישר-כח לכל האורחים שליט"א, אשר, הרגש החסידי שלהם האיר בהם בגילוי ובה לידי פועל ממש, לקיים את ה"לך לך מארצך גו'" כדי להיות בד' אמותיו (בית-כנסת ובית-מדרש) של נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, במשך הזמן ד"הקהל", "הקהל את העם את העם האנשים הנשים והטף" (חג הסוכות) - עכ"פ שעה אחת או יום אחד, ועאכו"כ אלה שהיו כל משך חג הסוכות, ובמיוחד - גם המשכו עד שבעה במרחשון.

(משיחת ש"פ לך לך ה'תשמ"ח. התוועדויות ח"א עמ' 429)

❁ מקבלים תוספת עי"ז שהם באים ל"ליובאוויטש" לרבע

ובזה מקבלים הרבנים תוספת כח עי"ז שהם באים ל"זמן מתן תורתנו", "חג המצו"ת", ל"ליובאוויטש" לרבע, ובנדו"ד - בהמקום (בית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים) דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו עבד עבודתו הק' במשך עשר שנים האחרונות שלו בחיים חיותו בעלמא דין, וקדושה לא זזה ממקומה, ואדרבה - מוסיף והולך ואור, בהעבודה

דפעולות כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ע"י תלמידיו ותלמידי תלמידיו וכו':

ע"י חגיגת "זמן מתן תורתנו" ב"ליובאוויטש", בהד' אמות דמקום התורה הפצת התורה והפצת המעיינות חוצה, שבו לומדים וחוזרים את התורה דרבתינו נשיאינו, ובמיוחד בתורת החסידות - הרי זה מוסיף כח מיוחד בכל עניני התורה, כולל ובמיוחד - בהענין ד"מורה צדק", עד צדק באופן דמדת חסידות (לפנים משורת הדין), בהיותו מיוסד וחדור עם התורה וההדרכה דרבתינו נשיאינו בתורת החסידות, מאור שבתורה.

(משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תש"נ - ע"ד הרבנים מו"צ שליט"א. התוועדויות ח"ג עמ' 280)

❁ לפלא שמהירו לעזוב את ד' אמותיו של נשיא דורנו

ישנם אמנם כאלו שכבר חזרו לבתיהם, ולפלא, שמהירו לעזוב את ד' אמותיו של נשיא דורנו, אם כי, בוודאי היו להם טעמים וסיבות, ע"פ תורה, ע"פ יושר, וכו', ואין כאן המקום להאריך בזה,

אבל, ביחד עם זה, ישנם כמה וכמה שנשארו בד' אמותיו של נשיא דורנו עד לששה במרחשון, שבו מסתיים הענין דעליה לרגל,

ובמילא, גם אלו שנסעו כבר - נמשכים אחר אלה שנמצאים כאן, בד' אמותיו של נשיא הדור, שהרי "בתר רישא גופא אזיל".

ובפרטיות יותר:

גם אלו שנמצאים בדרך, או שכבר הגיעו לבתיהם - הרי, נוסף לכך ש"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא" (כמודגש ביום השבת בנוגע להלכות עירובין), ובמחשבתם נמצאים עדיין כאן, הרי, ידוע המשל דכ"ק מו"ח אדמו"ר (שנזכר לעיל) מאכילת ה"שיריים" דסעודה גדולה [ככל סעודה הראויה לשמה שהיא באופן ד"די והותר", כלומר, כאשר ישנם "שיריים", "הותר", יודעים שהיתה זו סעודה שהיתה "דיים" של כל המוזמנים] גם כאשר נמצאים בדרך, ובפרט בתחנה הראשונה (כפי שרואים במחשש בהנהגת בני אדם, גם אצל אינם יהודים), ודוגמתו בנמשל - שגם לאחרי שמח"ת נהגים מה"שיריים" דסעודת המלך ואוהבו בשמע"צ, אשר, ההשפעה ד"שיריים" אלו היא על כל השנה כולה, ובמיוחד - בתחנה הראשונה (כבמשל), עד ששה במרחשון.

ונוסף לזה, מכיון שמדובר אודות "שיריים" של ענין עצמי, הרי, העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכלו, כך, שיש להם את כל העצם!

אמנם, בנוגע לאלו שנמצאים עדיין כאן - אין כל צורך והסבר ולימוד מיוחד כו' (שע"י התפיסא במקצתו תופסים בכלו), מכיון שאצלם ישנו העצם כפשוטו,

[ומובן, שיש חילוק בין תפיסת העצם כפשוטו לתפיסת העצם באופן שיש צורך בלימוד מיוחד כו' - ע"ד ובדוגמת החילוק בין דבר המפורש בתורה, שגם הצדוקים מודים בו, לדבר שנלמד ב"ג מדות שהתורה נדרשת בהם, וכיו"ב, חילוק שמתבטא גם בנוגע להלכה, אשר, ב"תורת אמת" גופא הרי זה בבחינת "אמת לאמיתתו", היינו, לא רק באופן ד"אלו ואלו דברי אלקים חיים" (גם בנודע לדעה שאין הלכה כמותה), אלא גם הלכה למעשה בפועל],

ולא עוד, אלא שאצל אלו הנמצאים כאן, הרי, לאחר שמח"ת ניתוסף עילוי גדול יותר - דמכיון שזמן זה הוא בהמשך לשמחה וסעודה דשמע"צ ושמח"ת, נמצא, שלא זו בלבד שיש להם את העצם ממש כבשמח"ת (לא רק ה"שיריים" דשמח"ת כמו אצל אלו שכבר נסעו מכאן), אלא עוד זאת, שניתוסף בזה באופן נעלה יותר, כבכל עניני קדושה שבהם ישנו הציווי ד"מעלין בקודש".

(השלמות לשיחות דלעיל. עמ' 476 - הנחה בלתי מוגה)

❁ "הבעש"ט נמצא ב-770"

באחת מהתועודות כ"ק אדמו"ר שליט"א בחיי כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ, השתתף בין השאר, יהודי שאביו היה רב באחד מבתי הכנסת בעיר. הרבי שאלו מדוע אביו, שיש לו השפעה רבה על המתפללים בבית הכנסת, לא מביא אותם לבקר ב-770 אצל הרבי הריי"צ.

והוסיף הרבי ושאל: האם במידה והבעל שם טוב היה ב-770, האם אז אביך היה מביא אותם לביקור?! וכשענה הלה בחיוב, אמר לו הרבי: "דע לך שהבעש"ט נמצא ב-770...".

(בית חיינו' גליון 89)

שער רביעי

הוספות

מקום המקדש

פעם נכנס החסיד רבי הלל ליחידות אצל הרבי ה'צמח צדק', שאלו מה ששאל והשיב לו מה שהשיב, בתוך כך נכנס הרבי בדבקות גדולה, ואמר רבי הלל שהרגיש אז את עצמו במעלה עליונה יותר שלא לפי ערך. והוסיף, כי ד' אמות של הרבי הם מקום המקדש. רק שבדרך כלל זהו בהעלם, ובשעת הדבקות - בגילוי.

(משיחת ליל שמיני עצרת תרצ"ז)

הכהן הגדול וקדש הקדשים

. . . בית המקדש שבירושלים ער הקודש ת"ו - חרב. וכשישראל יעשו תשובה ישלח הקב"ה לנו את משיח צדקנו, גואל צדק, והוא יקבצנו מארבע כנפות הארץ ויוליכנו עם בתינו וכלי בתינו לארץ ישראל ויבנה את ירושלים ובית המקדש. אבל כעת, אין לנו לא בית המקדש ולא קודש הקדשים.

אמנם, מיום שחרב בית המקדש וקודש הקדשים עד אשר ירחם השי"ת וישלח לנו גואל צדק אשר יקבצנו מארבע כנפות הארץ ויוליכנו לארץ ישראל ויבנה לנו את ירושלים ובית המקדש עם קודש הקדשים - ליובאוויטש היא ירושלים שלנו, ובית הכנסת בו מתפלל הרבי - הוא בית המקדש שלנו, והחדר בו יושב הרבי - הוא קודש הקדשים שלנו, והרבי הוא הארון - אשר בו לוחות תורת השם יתברך - שלנו.

(התמים ח"ב עמ' קכו)

אילו קרבנו

פעם אמר ה'צמח צדק' מאמר חסידות בקול נמוך, ולא היה אפשר לשמוע את המאמר. באו חסידים בקובלנא לאחד מזקני החסידים: נסענו לרבי במסירות נפש, ולא שמענו כלום!

ענה ואמר: "אילו קרבנו לפני הר סיני, ולא נתן לנו את התורה - דיינו!"

(אוצר פתגמי חב"ד עמ' 297)

לאן באת?

כאשר הרבי הריי"צ גר בלנינגרד, הגיע חסיד אחד לעיר כדי להיות אצל הרבי ובהזדמנות זו ביקר גם אצל הגאון הרוגוצ'ובי ששהה אז בעיר.

שאל הגאון את החסיד: באת ללנינגרד לרבי, או באת לרבי ללנינגרד?

ישנם שבעה עשר הבדלים בין אופן לאופן. לדוגמא: אם באת לרבי, הנך פטור מסוכה, ואם ללנינגרד באת - הנך חייב.

(אוצר פתגמי חב"ד עמ' 298)

חייא מנין?

"רבי לא שנה, חייא מנא ליה" (נדה סב, ב).

ופירשו חסידים על דרך הצחות:

"רבי לא שנה" - כאשר חסיד לא שהה אצל הרבי במשך שנה שלימה (או באופן אחר: כאשר חלפה שנה ועדיין לא נסע החסיד לרבו), "חייא מנא ליה" - מאין יקח לו חיות בעבודת ה'.

(מפי השמועה)

ה'קבוצה' הראשונה

מענה לששה תלמידים משיבות חב"ד בארץ הקודש (אחי תמימים בתל אביב ותורת אמת בירושלים), שקבלו היתרי יציאה ע"מ ללמוד בשיבת תו"ת המרכזית:

אל התלמידים מר יואל כהן, מר שלום דובער אלפעראוויץ, מר נתן גוראריה, מר בנימין אלטהויז, מר שלום דובער גוראריה, ומר דוב זאב שיחי' הבלין, יחיו

שלום וברכה!

חתני הרב רש"ג שליט"א מודיעני אשר כבר קבלו רשיוני היציאה לנסוע ללמוד בהישיבה המרכזית תומכי תמימים ליובאוויטש בפה, והנה הסכמתי על נסיעתם אמורה מכבר ובזה הנני לברכם בנסיעה כשורה והסתדרות טובה בתומכי תמימים ליובאוויטש ויצליחו בלימוד וביראת שמים ובקנין מידות טובות בדרכי החסידות.

המברכם.

(מכתב י"ד כסלו תש"ו. אג"ק אדמו"ר מוהריי"צ ח"י עמ' שט)

"הנה בוודאי צריכים להשאר.."

ההשגחה העליונה סיבבה את הדברים כך, שקבוצת תלמידים זו דרכה על אדמת ארצות הברית בזמן הסתלקותו של הרבי הריי"צ. אחד התלמידים כתב ביומנו:

רמ"ש אומר שמכיון שכ"ק אדמו"ר זי"ע כתב לנו לנסוע - אין כל ספק שעלינו להשאר פה, כי הן אמת שהכוונה שאנו חשבנו בנסיעה להיות במחיצת כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ, לא שייכת כעת, אבל את כוונת כ"ק אי אפשר לדעת, ומכיוון שאמר לבוא הנה בוודאי צריכים להשאר.

(ימי מלך' ח"ג עמ' 1066)

"לא התכוון שתבוא לכאן לשבועיים בלבד"

ובע"פ סיפר: "כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר לי, שהיות וכ"ק אדמו"ר הכ"מ הורה לי לבוא לכאן, הרי אין ספק שעלינו להשאר פה. הרבי ידע בוודאי קודם מה שיתרחש . . . והוא בוודאי לא התכוון שתבוא לכאן לשבועיים בלבד"...

לזכות
כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה ויגאלנו
אכי"ר

...

לזכות
חיילי בית דוד
- קבוצה ה'תשפ"א -

שיזכו לשהות 'שנה תמימה'
ב-770 בירושלים הבנויה,
בגאולה האמיתית והשלימה
תיכף ומי"ד ממ"ע!